

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๔

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันอังคารที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๐ ถึง ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๒

(๗)

ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๒

๑. วิทยาลัยเกษตรกรรมตามของสมาชิก

ก. เรืองราชพิหารปลูกพืช ของ ร.ท. ภูมิ ๙๑๓-๙๑๔

(๘)

๖. เรื่องอุทกภัยที่อำเภอบ้านแพ้ว ของ
นายยง ๘๑๔-๘๑๕
๗. เรื่องโรคภัยบริษัชนามนเชอเพลิง ของ
นายทองม้วน ๘๑๕
๘. เรื่องอัครางเงินก้อนตำรวง ของนายเต็ก ๘๑๖-๘๑๗
๙. เรื่องบำรุงการคมนาคมในจังหวัดกาญจน-
บุรี ของนายเต็ก ๘๑๗-๘๒๑
๑๐. เรื่องการก่อสร้าง ของ ร.ท. สมนย ๘๒๑-๘๒๒
๑๑. เรื่องจำนวนโคควาช่างที่ให้แก่เจ้าของ
สวนยาง ของนายเอียว ๘๒๓-๘๒๔
๑๒. เรื่องเหรียญครึ่งสตางค์ ของนายเอียว ๘๒๔-๘๒๕
๑๓. เรื่องการรักษาพยาบาลราษฎรที่เป็นโรค
เรื้อนในภาคอีสาน ของ ร.ท. อุต ๘๒๕-๘๒๗
๑๔. เรื่องร่าง พระราชบัญญัติ โรงเรียน ราษฎร
(ระเบียบที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๒ ๘๒๗-๘๕๗
๑๕. เรื่องร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประ-
มวลธรรมนูญการ พ.ศ. ๒๔๘๒ ๘๕๗-๘๗๗
๑๖. เรื่องร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประ-
มงใน เขตการ ประมงไทย พ. ศ. ๒๔๘๒
(พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๘๗๗-๘๗๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๔/๒๔๘๒ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันอังคารที่ ๑๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๒

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภา: วันนมัสการมาประชุม ๑๓๖ คน เป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมต่อไป ข้าพเจ้ามีเรื่องจะแจ้งให้ท่าน
ทราบเรื่องหนึ่ง ด้วยได้มีพระราชกฤษฎีกายาวเวลาสมัยประชุมสามัญ
แห่งสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๒

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๒

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้ง สโมสรประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทน
 ราษฎร ตั้งเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นต้น
 สโมสรประชุมสามัญในวันที่ ๒๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๒ ไปด้วยแล้ว
 โดยเหตุที่ยังมีผลจากการที่สภาผู้แทนราษฎรจะต้องปรึกษากันอยู่อีก
 คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระ
 ราชอยู่หัวจึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขยายเวลาสามัญประชุมสามัญแห่ง
 สภาผู้แทนราษฎรออกไปอีก ตามความในมาตรา ๒๔ แห่งรัฐธรรมนูญ
 นี้กว่าจะได้มีพระราชกฤษฎีกายกเลิกสามัญประชุม

รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

วาระต่อไปขอให้ท่านพิจารณาว่างานการประชุมครั้งที่ ๒/๒๔๘๒
 (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
 ข้าพเจ้าถือว่าประชุมอันมีผล ในวาระต่อไปที่ที่ กระที่ ๑ ของ
 ร.ต. สมัย กฤษฎะภักดิ์ เรืองอาชัพการปลุกปลอบ

ร.ต. สมัย กฤษฎะภักดิ์ (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งที่
 ลานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ด้งต่อไปนี้

รัฐบาลมีนโยบายที่จะชงชอ เช่น ชอกระเจา ชอเซ็ง ฯลฯ จาก
 กสิกรรมทำการเพาะปลูกปลูกบ้างหรือไม่

พ.ต. หลวงวิจิตรวาทะถึง พลตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

การ : กระทรวงมหาดไทยขอตอบ ดังนี้

รัฐบาลได้กำลังพิจารณาเรื่องสัมพันธไมตรีกับคนแคว้น แต่ขอ
บ่งจะบรรดาศรีษะศทว ๆ ไปไม่ได้ เพราะก่อนที่จะประกาศมีสัมพันธ
ไมตรีนั้นก่อนว่าเรานี้ เข้าไปให้ เห็นสิ่งที่สำคัญได้ เสียก่อน

ประธานสภา : กระตุ้ไปของนายยัง เจียมไชยศรี เรื่อง
อุทกภัยที่อำเภอบ้านแพ้ว

นายยัง เจียมไชยศรี (สมุทรวุฒินายก) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

เมื่อต้นเดือนสิงหาคม ศกนี้ ได้เกิดอุทกภัยขึ้นที่อำเภอบ้านแพ้ว
จังหวัดสมุทรสาคร ได้รับความเสียหายมาก ชาวบ้านถึงกับไม่มีข้าวไว้ทำพันธุ์
ในขั้นหน้า และไม่มีข้าวบริโภค ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ความเสียหาย
แก่ราษฎรเท่าที่เรียนมานี้ รัฐบาลมีนโยบายที่จะช่วยเหลือราษฎรบ้าง
หรือไม่ ถ้าหากจะช่วย ขอเรียนถามว่า จะช่วยเหลือราษฎรผู้ต้อง
เคราะห์ร้ายรายนี้สถานใด

พ.ต. หลวงเขว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า

การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ชาวบริ โภคและชาวทำพันธุ์ ในท้องที่อำเภอ
บ้านแพ้วนั้น จะขอให้นั้นนอนในขณะนี้ยังไม่ได้ เพราะกำลังดำเนินการ
การสำรวจตรวจสอบความเสียหายอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลพร้อมอยู่

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมุนี สุนทรนายก
ของพระสงฆ์สามเณรในพระพุทธศาสนาทั่วราชอาณาจักร

ประธานสภาฯ: กรมหลวงชินวราลงกรณมุนี สุนทรนายก
เจ้าคณะสงฆ์ไทย

นายทองม้วน อัคราทร (มหาสารคาม): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ดังต่อไปนี้

ในเรื่องการค้ำประกันเงินเชื่อเพลิงของกรมเชื้อเพลิง รัฐบาล
มีนโยบายที่จะจัดตั้งเป็นบริษัทโดยเรียกหุ้นจากเอกชนผู้
ซึ่งเป็นคนไทยหรือไม่

พ.อ. หลวงพรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม:
รัฐบาลขอตอบ ดังนี้

เท่าที่พระราชบัญญัติค้ำประกันเงินเชื่อเพลิงยังค้ำอยู่ในเวลานี้ รัฐบาล
ไม่มีนโยบายที่จะตั้งกรมเชื้อเพลิงให้ เป็นบริษัทเลย

นายทองม้วน อัคราทร (มหาสารคาม): ในการที่รัฐบาล
จะไม่จัดตั้งเป็นบริษัทก็เนื่องมาจากข้อของกฤษฎีกาว่าด้วยพระราชบัญญัติ รัฐบาล
มีนโยบายที่จะจัดการแก้ไขพระราชบัญญัติเพื่อให้ โอกาสใดจัดตั้งเป็น
บริษัทคนไทยหรือไม่

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ท่าน พระราชบัญญัติเป็นของใหญ่
ท่านจะตั้งกระทู้ถามท่านต้องแก้พระราชบัญญัติออกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้น

ที่ปรึกษา นายสุชาติ วัฒนคุณานนท์ (กานจนบุรี) เจ้าพนักงานพิเศษ สังกัดกรมการคลัง
การตรวจ

นายเต็ก ภัทธานนท์ (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. ทราบที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายว่า จะเพิ่มจำนวนและปรับปรุง
คุณภาพของตำรวจให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ขอทราบว่าเวลานี้ได้ดำเนินการ
การไปแล้วอย่างไร

๒. เมื่อรัฐบาลได้เปลี่ยนอัตราเงินเดือนของพลตำรวจข้างขึ้นเป็น
๒๐ บาทแล้ว แต่อัตราเงินเดือนของพลตำรวจที่ปรับปรุงใหม่ในเมื่อเทียบ
กับอัตราเงินเดือนของนายสิบตำรวจแล้ว สูงกว่าอัตราเงินเดือนของนาย
สิบตำรวจตรีชั้นต่ำ ขอทราบว่ารัฐบาลมีนโยบายอย่างไรจึงวางระเบียบ
ไว้เช่นนั้น

พ.ศ. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย: กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า

๑. การปรับปรุงจำนวนตำรวจนั้น รัฐบาลได้จัดการเพิ่มขนาด
ตัวก็บ กตำรวจ ใน พ.ศ. ๒๔๘๑ ได้เพิ่มกำลังตำรวจขึ้นเป็นจำนวน
๒,๒๑๘ คน ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ เพิ่ม ๑,๘๔๘ คน และในปี พ.ศ. ๒๔๘๓
รัฐบาลก็ได้เสนอขอเพิ่มในงบประมาณ ๒๔๘๒-๒๔๘๓ แล้วเป็นจำนวน
๒,๐๕๓ คน ส่วนการปรับปรุงคุณภาพก็ได้พยายามกระทำอยู่แล้วเช่น
เดียวกัน กล่าวคือ ได้พยายามลดจำนวนตำรวจที่เรียกเข้ารับราชการ

ในกรณีนี้ถ้าหากมีผลออกมาว่าคดีนี้มีการซื้อขายจริง ผู้ขายก็ได้รับผลตอบแทนตามที่ควรได้ และรับสัมปทาน ทมพนความรับผิดชอบที่แท้จริงจากการให้เงินกู้ยืม กับได้ตั้งโรงเรียนตำรวจขึ้นเพื่อทำการฝึกและอบรมตำรวจที่เข้าร่วมราชการใหม่ให้มีความรู้ความสามารถในหน้าที่ของตน ไม่พอสั่งคดีไปประจำตามท้องที่ทั่ว ๆ ไป ทั้งได้วางระเบียบให้ยุติคดี ซึ่งผู้ขายได้ทำการฝึกและอบรมเสมอ ๆ ด้วย

๒. อัตราเงินเคสนายสืบตำรวจและผลตำรวจสมัครรับ เหลือมูลค่ากันอยู่นั้น เนื่องจากอัตราผลสมัครเพิ่มขึ้นมาใหม่ ส่วนตำรวจที่รับเงินเคสนี้ ๔ บาทยังมีอยู่มาก ทางการกระทรวงมหาดไทยจึงได้วางแนวการบรรจุไว้ว่า ผลตำรวจที่ไต่รับเงินเคสนี้ ๆ ละ ๔ บาท เมื่อเคสนั้นเป็นนายสืบก็ให้ ไต่รับเงินเคสนี้ ๑๖ บาท ส่วนผลตำรวจที่เงินเคสนี้ถึง ๒๐ บาทหมดแล้วเมื่อเคสนั้นเป็นนายสืบตำรวจ ให้ ไต่รับเงินเคสนี้ ๓๐ บาทเช่นเดียวกัน แต่คนนายสืบตำรวจนั้น ถึงแม้จะไต่รับเงินเคสนี้ต่ำกว่าเงินเคสนั้นค่าของผลตำรวจสมัครก็จริง แต่ให้ ไต่รับจ่ายเบี้ยเลี้ยงออกวันละ ๔๐ สตางค์ รวมทั้งเงินเคสนั้นเป็น ๓๔ บาท ซึ่งมากกว่าผลตำรวจสมัครอยู่แล้ว โดยลักษณะการดังกล่าวนี้ จึงทำให้เหลือมูลค่ากันอยู่

นายเด็ก ภักดี (กานจนบุรี) : ข้าพเจ้าขอชี้ข้อ ๑ ว่า รัฐบาลจะมั่นนโยบายที่จะให้ตำรวจประจำตามตำบลหรือไม่ หากว่ามั่นนโยบายเช่นนั้นขอจะทราบว่าเมื่อไรจะดำเนินงาน หรือถ้าหากว่าไม่มั่นนโยบายที่จะทำเช่นนั้น อยากจะทราบเหตุผล

ประธานสภา : มีมติออกคำสั่งนั้นท่าน ท่านก็ขี้เกียจมาช่วย
รัฐบาลมันโยบายะตั้งตำรวจหรือเปล่า มันออกคำถามของท่าน ขอให้
ท่านตั้งถาม แต่ในคำถามเรื่องอัตราเงินเดือนท่านนั้นท่าน

นายเต็ก ภักคานนท์ (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้าขอชี้ข้อ ๑ ว่า
ตามที่รัฐบาลได้คอยแถลงเรื่องนโยบายที่จะปรับปรุงการตำรวจนั้น ข้าพ-
เจ้าอยากจะทราบว่ารัฐบาลจะจัดให้มีตำรวจ ประจำ ชนคามตำบลต่าง ๆ
หรือไม่ ถ้าหากว่าเมื่อรัฐบาลจะจัดได้เมื่อไร หรือถ้าหากว่ารัฐบาลไม่
ทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอทราบเหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุใด

ประธานสภา : ไม่ใช่ มันถามตามคนละเรื่องท่าน ตามข้อ ๑
ว่าตามที่รัฐบาลแถลงนโยบายว่าจะเพิ่มตำรวจและปรับปรุงคุณภาพของ
ตำรวจให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น นั้นถามจำนวนที่ท่าน มันถามมันไม่ตรง
ถ้าข้าพเจ้ายอมให้ท่านซัก ท่านรัฐมนตรีก็ตอบไม่ได้ คนอื่นก็จะถาม
กันใหญ่ ต้องถามตามที่ท่านถามสิ ท่านถามคุณภาพและจำนวน

นายเต็ก ภักคานนท์ (กาญจนบุรี) : ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอ
เรียงไม่ชี้ข้อ ๑ ขอประธานชี้ข้อ ๓ ค่อยไป ความจริงที่ปรากฏว่าเงิน
เดือนของนายสิบตำรวจตรีชนคำได้ เงินเดือน ๑๖ บาท และเวลาไปตรวจ
ได้เบี้ยเลี้ยงอีก ๕๐ สตางค์นั้น พลตำรวจเงินเดือน ๓๐ บาท แต่เวลา
ไปตรวจได้เบี้ยเลี้ยง ๕๐ สตางค์เท่ากัน เมื่อเช่นนั้นก็เห็นขอเหตุผลว่า
ค่าสูง รัฐบาลจะปรับปรุงแก้ไขหรือไม่

พ.ศ. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง

มหาดไทย: เยนลงสำหรับออกตรวจของทเวาไต้ ให้ เทากนซงเห็น
การให้ความเป็นธรรมและเทากนคยไต้แล้ว ส่วนเงินเคอนนไต้ คอยมา
ไต้ว่าปลค่าตรวจถูกเกณฑ์เข้ามาน เมอเทนนายสยวามคตรวจ
ระกยไต้ไต้ไต้ไต้ ๑๖ บาท แต่เมอเทนนายสยวามคตรวจไต้
โดยพิเศวันละ ๕๐ สตางค์ รวมเอนเคอนละ ๓๘ บาท ในกรณีเช่น
ไต้มากกว่าเงินเคอนของปลค่าตรวจสมคคยไต้แล้ว ซึ่งไต้ไต้ ๒๐ บาท

นายเต็ก กังคานนท (กาวญนบุรี): พลใจแล้ว

ประธานสภา: กระทขของนายเต็ก กังคานนท มีขอเรื่องหนังสือ
รองบำรุงการคมนาคมในจังหวัดกาวญนบุรี

นายเต็ก กังคานนท (กาวญนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ทราบว่าในท้องที่กิ่งอำเภอไทรโยค กิ่งอำเภอของฉะภุมิ และ
อำเภอสังขละบุรี ของจังหวัดกาวญนบุรี ออกไปก้วยพนคินที่ว่างเปล่า
เหมาะแก่การกสิกรรม แต่การคมนาคมทางบกทางน้ำไม่เป็นการ
สะดวก ขอทราบว่ารัฐบาลจะมีนโยบายในเรื่องการบำรุงการคมนาคม
ในทางบกทางน้ำอย่างไรบ้างหรือไม่

พ.ต. หลวงเชวงศกิดสังคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย: กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า

ในท้องที่ต่าง ๆ ตามนัยแห่งกระทถามนั้น เอนกกันคยไต้ไป
ก้วยข้าคองเขาและธารท้วยโดยทั่วไป การสร้างทางคมนาคมทางบก

ขอเป็นความดีเอาใจเขามาใส่ใจเรา และจะต้องสนับสนุนเงินเป็นจำนวนมาก
 ประกอบกับรัฐบาล เห็นว่า ไทยสภาพของ จังหวัดกาญจนบุรีเวลานี้
 ได้รับความเสียหายเป็นทางคมนาคมสำหรับ ประกอบการอาชีพและ
 สิ้นค้าติดต่อกันเป็นประเพณีมาช้านานแล้ว ดังนั้นการข่าจรในขณะ
 นี้จึงจำเป็นต้องช่วยเหลือข่าจรในทางนำให้ เช่น เส้นทางคมนาคมที่สะดวก
 สำหรับราษฎรเสียก่อน ซึ่งทางจังหวัดก็ได้ขอให้กรมชลประทาน
 เจ้าหน้าที่ พร้อมด้วย เครื่องมือออกไป ร่วมมือกับ เจ้าหน้าที่ฝ่ายจังหวัด
 ดำเนินการระเบิดแก่งหินตามลำน้ำ ที่เป็นอุปสรรค ต่อการคมนาคม ทาง
 นำแล้ว

นายเต็ก กังคานนท์ (กำนัน) : ข้าพเจ้าขอข่าจรไปขอ
 เมื่อรัฐบาลได้ข่าจรว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะข่าจรทางนำแล้ว ข้าพเจ้าขอ
 ทราบว่าแก่งหินรวม ๖ แห่งที่ในลำแม่น้ำไทรโยคนั้นประการหนึ่ง ก็ยัง
 แก่งหลวงซึ่งเจ้าพนักงานได้ระเบิดไว้แล้ว แต่ว่าการระเบิดนั้นยังตนอยู่
 ไม่สะดวกแก่การสัญจรไปมาประการหนึ่ง ทั้งสองประการนี้รัฐบาลจะ
 ดำเนินการระเบิดหรือแก้ไขอย่างไรให้สะดวกแก่การคมนาคมหรือไม่

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 มหาดไทย : ได้ตอบแล้วว่าทางคมนาคมทางนำนั้นรัฐบาลตั้งใจจะข่าจร
 และแก้ไข ที่มีอยู่ ๖ แห่งนั้นเราก็จะดำเนินการระเบิด
 ต่อไป ส่วนแก่งหลวงที่ระเบิดได้ยังไม่พอที่จะเป็นความสะดวกเป็นทาง
 คมนาคมนี้ก็จะให้ส่งทางจังหวัดให้ทำการระเบิดให้ ใช้ เป็นทางคมนาคม
 ได้

นายเต็ก กังคานนท์ (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้าขอปรึกษาท่าน
ว่า แก่งหลวงและแก่ง ๖ แก่งที่ข้าพเจ้าได้ถามนั้น รัฐบาลจะ
ดำเนินการระเบิดใต้อะไร

พ.ต. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย : จะระเบิดใต้อะไรยังตอบไม่ได้ คือการระเบิดแก่งหินนั้น
เป็นการทางชลประทาน ถ้าการระเบิดรุ่มร่ามไปแล้วก็น้ำไม่พอ
จะเป็นอย่างไรกันยังไม่ทราบ

นายเต็ก กังคานนท์ (กาญจนบุรี) : โดยเฉพาะแก่งหลวง
ที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบรับรองแล้วว่า จะได้ ติดต่อกับทางจังหวัดเพื่อ
กรมชลประทานระเบิดให้สะดวกแก่การคมนาคม เพราะฉะนั้นข้าพ-
เจ้าขอเรียนถามว่า แก่งนั้นเมื่อรัฐบาลได้ตอบรับรองแล้วว่า จะได้
ก็ข้าพเจ้าอยากทราบว่า รัฐบาลจะอนุญาตระเบิดใต้อะไร

พ.ต. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ขอรอไปว่าจะไปสั่งเขา

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของ ร.ต. สัมป ฤกษ์ระภาคี
๑. การก่อสร้าง

ร.ต. สัมป ฤกษ์ระภาคี (ปัตตานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

ความที่รัฐบาลนั้นแถลงนโยบายว่า จะขยายการก่อสร้าง การโทร-
พิมพ์ทางไกลในประเทศ ฯลฯ นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า เมื่อใด

รัฐบาลนี้จักให้ โทรเลขและโทรศัพท การติดต่อคมนาคมโดยสาย
ของรัฐบาล อนึ่งเพื่อกระชับการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น ข้าพเจ้าขอ
ขอเรียนถามว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดให้มีตู้ไปรษณีย์ติดประจำ
เรือโดยสารในน่านน้ำของประเทศไทยบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์อุทกกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา
การ: รัฐบาลขอตอบดังนี้

การขยายโทรศัพททางไกลตามที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้ใน
ระดัังใช้เงินประมาณ ๑๕ ล้านบาทจึงจะทั่วราชอาณาจักร รัฐบาลจะ
ทำให้เกิดขึ้นชั้น ๆ ไปตามกำลังเงินที่ระอานวย และระโคทำทุก ๆ ปี
ตามความสำคัญก่อนหลัง บริเวณใดที่ไกลและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
ช่วยเหลือหาเสาให้ และมีทางหลวงที่แน่นอนแล้ว กรมไปรษณีย์ โทร
เลขก็สร้างก่อน ทั้งนี้แต่ชายแดนเข้ามาศูนย์กลางของประเทศ สำ
หรับจังหวัดปทุมธานีก็มีอยู่ในโครงการ แต่จังหวัดนี้อยู่ไกลจังหวัด
พระนคร การสื่อสารยังสะดวกกว่าจังหวัดอื่น ๆ อยู่มาก และยังไม่
มีทางหลวงที่แน่นอน งานสร้างโทรเลขโทรศัพท จึงต้อง รอไว้ทำเป็น
พร้อม ๆ กับทางหลวง นอกจากนั้นจังหวัดนี้ก็มีวิทยุโทรเลขอยู่แล้ว
ส่วนเรื่องจัดให้มีตู้ไปรษณีย์ติดประจำเรือโดยสาร ในประเทศไทยนั้น
รัฐบาลได้สนใจอยู่แล้ว และขณะนี้ก็ได้จัดทดลอง อยู่แล้ว ในเรือ
หลายลำ แต่ไม่ได้มีผลอันพึงพอใจเลย

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ปทุมธานี): พอใจแล้ว

ประธานสภาฯ: อดิศักดิ์ไปของนายเชิร วิปุลากร เรื่องจำนวนโควคายางที่ให้แก่เจ้าของสวนยาง

นายเชิร วิปุลากร (สงขลา): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดังนี้

ขอทราบว่าเพราะเหตุใดในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ นี้รัฐบาลจึงแจกจ่ายจำนวนโควคายางให้แก่เจ้าของสวนยางทุก ๆ ตำบล ในจังหวัดสงขลามากกว่าปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งเป็นผลเกิดกับเจ้าของสวนยางเป็นอย่างยิ่ง

พ.อ. หลวงสฤษฏ์ยุทธศิลป์ รัฐมนตรี: ข้าพเจ้าขอตอบกัการที่เจ้าของสวนยางในจังหวัดสงขลาได้รับแจกโควคาน้อยลงนั้นเพราะเหตุว่าในระยะโควคาคที่ ๕ นั้นสวนยางเพิ่มมากขึ้นกว่าระยะโควคาคที่ ๔ รวมทั้งประเทศกว่า ๗,๐๐๐ ราย และเพราะสงขลาจังหวัดเดียวมีสวนยางเพิ่มขึ้นถึง ๓๕๕๗ ราย สวนยางที่เพิ่มขึ้นนั้นขอจะโควคาคตามส่วนเหมือนกัน ฉะนั้นจึงทำให้เจ้าของสวนยางโควคาคไปไม่เฉพาะแต่ในจังหวัดสงขลาได้รับโควคาน้อยลงกว่าระยะโควคาคที่แล้วตามส่วน

นายเชิร วิปุลากร (สงขลา): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามว่าความเจริญของต้นยางมีน้ำยางมากขึ้น การให้โควคาค่าเช่นนี้ขงที่เหลือของเจ้าของสวนจะมีโอกาสให้จำหน่ายอย่างไรบ้าง

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ ท่านถามชี้ท่าน นี้ท่านอภิปราย ทาง

รัฐบาลที่มอบหมาย เพราะเหตุว่าส่วนหางมีมากขึ้น ไควตาบางจึงมีผู้
ไปทุก ๆ แห่ง คนหาเงินตามชาน

นายเชียร วิปุลากร (สงขลา): ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ยาง
ตามปกติ ยางขี้กลายกขยขึ้น ขี้กลายที่ส่งได้มาก คนขี้มีโค ไควตา
ต่ำไป ยางที่เหลือจะทำอย่างไร

พ.อ. หลวงสฤษฏ์ยุทธศิลป์ รัฐมนตรี: การจำหน่ายยาง
ย่อมจะต้องกระทำไปตามพระราชบัญญัติ การควบคุมโคควตาและการ
จำหน่ายก็ต้องทำตามจำนวนโคควตา จะทำมากขึ้นไม่ได้ เนื่องจาก
ตามกระทู้ถามของผู้ตั้งกระทู้ถามนั้น ก็เนื่องจากว่าจำนวนผู้ทำสวนยาง
เพิ่มขึ้น ก็จำเป็นต้องเฉลี่ยกันไป เพราะฉะนั้นเมื่อยางเหลือเกิน
จากจำนวนโคควตาที่ได้รับนั้น ก็เป็นความบกพร่องของเจ้าของสวนยาง
เองที่ทำได้เกินกว่าจำนวนโคควตาที่ได้รับไม่ได้

เสก ๑

ประธานสภา: กระทู้ต่อไปของนายเชียร วิปุลากร เรื่องเหรียญ
ครึ่งสตางค์

นายเชียร วิปุลากร (สงขลา): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลังถึงข้อไปนี้

ตามที่รัฐบาลได้จัดทำเหรียญครึ่งสตางค์ ให้ประชาชนใช้กันทั่ว
ไปแต่เดิมนั้น นับว่าเป็นประโยชน์และสะดวกมาก ยืนยันปรากฏว่าเหรียญ
ครึ่งสตางค์ ไม่มีใช้ โดยขาดตลาดไปเป็นเวลานานแล้ว ทำให้คนจน
ไม่ได้รับความสะดวกในการนี้ จึงขอทราบนโยบายของรัฐบาลว่า

รัฐบาลจะทําเหรียญ ครึ่งสตางค์ออก ให้ประชาชน ใช้ต่อไป อีกหรือไม่
เพราะเหตุใด

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
เหรียญครึ่งสตางค์เวลานี้ยังเหลืออยู่บ้าง แต่ในขั้นปรากฏว่าประชาชน
ต้องการใช้ เป็นส่วนน้อย เช่นเดือนเมษายน มีผู้มาขอแลก ๑๔๗ บาท
เดือนพฤษภาคมมีผู้มาขอแลก ๑๓๗ บาท เดือนมิถุนายนมีผู้มาขอ
แลก ๑๑๔ บาท เดือนกรกฎาคมมีผู้มาขอแลก ๑๓๖ บาท เดือน
สิงหาคมมีผู้มาขอแลก ๘๘๓ บาท ถ้าประชาชนต้องการมากก็จะทำเพิ่ม
อีก

ประธานสภา: กระทู้ต่อไปขอ ร.ท. อุต นิตยสุทธิ เรื่องการ
ศึกษาพยาบาลราษฎรที่เป็นโรคเรื้อนในภาคอีสาน

ร.ท. อุต นิตยสุทธิ (นครราชสีมา): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. บุคคลผู้เป็นโรคเรื้อนที่อยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ในภาคอีสาน
ซึ่งไม่สามารถจะไปทำการรักษาพยาบาลยังโรงพยาบาลโรคเรื้อนประจำ
ภาคที่จังหวัดขอนแก่นได้ เพราะโดยมากเป็นคนจนไม่มีค่าพาหนะและ
ค่าใช้จ่ายเพียงพอ รัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดการช่วยเหลือผู้ที่เป็น
โรคชนิดนี้ได้อย่างไร

๒. เพื่อบริการการศึกษาค้นของโรคเรื้อนที่จะแพร่หลายไปในเขต
ชุมชน รัฐบาลมีนโยบายที่จะป้องกันอย่างไรหรือไม่

พ.ศ. พหลวงเชอวเสกคตสวกรรม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง

มหาดไทย: กระทรวงมหาดไทยขอต่อขอรวมกัน

การช่วยเหลือผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อรอนั้น รัฐบาลได้กระทำอยู่แล้ว

โดยจัดตั้งโรงพยาบาลสำหรับบำบัดโรคนี้โดยเฉพาะ และได้จัดให้มี

หมู่บ้านคนเป็นโรคเรื้อรอนขึ้นในหลายแห่ง โดยชักชวนและแนะนำให้ผู้

ป่วยแยกตัวเองออกจากครอบครัวไปรวมอยู่ในที่เดียวกันแล้วรัฐบาลก็ให้

แพทย์และผู้พยาบาลไปดูแลรักษา ให้ยบำบัดโรค และจ่ายค่าอาหาร

ให้ตามสมควร เช่นที่โรงพยาบาลจังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนี้

รัฐบาลก็ได้ส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าอีกส่วนหนึ่งด้วย โดยให้ผู้ช่วยรัฐ

ศึกษาตัวเอง เช่นแจกจ่ายเอกสารสาธารณสุขแนะนำถึงวิธีรักษาพยาบาล

และป้องกันโรคเรื้อรอนไม่ให้แพร่หลาย และจ่ายเงินอุดหนุนแก่โรง

พยาบาลเอกชนเป็นครั้งคราว เช่นโรงพยาบาลโรคเรื้อรอนที่จังหวัดเชียงใหม่

โรงพยาบาลโรคเรื้อรอนที่จังหวัดเชียงใหม่ และโรงพยาบาลโรค

เรื้อรอนที่จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเฉพาะผู้ช่วยด้วยโรคเรื้อรอนทาง

ภาคอีสานนั้น นอกจากจะได้รับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลจังหวัด

ของตนแล้ว โดยปกติได้จัดให้มีการเย็บรักษาการยบำบัดโรค

เรื้อรอนตามสุขศาลาประจำจังหวัดต่างๆ และอำเภอแก่ราษฎรผู้ยากจน

โดยไม่คิดมูลค่าอีกด้วย นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งโรงพยาบาล

ชนบทจังหวัดอุบลราชธานี ส่วนการป้องกันการศึกษาโรคเรื้อรอนใน

เขตชุมชนมณฑลนั้น นอกจากจะได้อำนาจรักษาพยาบาลและแนะนำทั้ง

กล่าวแต่มี เจ้าพนักงานที่... มีอำนาจ... พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่จะออกเทศบัญญัติหรือขบถ
คัยเพื่อขงกันโรคคนอยู่แล้ว.

ร.ท. อืด นิตยสัทธ (นครราชสีมา) : นอกเขตเทศบาล
นั้น รัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดการขงกันอย่างไรบ้าง

พ.ต. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : สำหรับนอกเขตเทศบาลเท่าที่ทำขงกันแล้วใช้ วัตถุประสงค์
ให้ราษฎรอพยพไปขงกันเป็นชนบทสำหรับพวกโรคเรื้อนไทยเพราะ
และในกรณีเช่นนั้นเราก็ช่วยเหลือในการให้แพทย์ไปเยี่ยมให้คำแนะนำ
ให้ราษฎรขงกันโรค และนอกจากนั้นก็ช่วยเหลืออื่น ๆ เพื่อให้ความ
สะดวกให้เขาอยู่รวมกันไม่ให้แพร่หลาย

ประธานสภาฯ : หมกวารกะตุ๋ คือไปขอให้ พิจารณาร่างพระ
ราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ ของ
รัฐบาล

พ.ต. ร.ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ธรรมการ : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร
(ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๒ หลักการก็เพื่อปรับปรุงแก้ไขพระ
ราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร ให้เหมาะสมแก่กาลสมัย ส่วนเหตุผลนั้น
ก็เนื่องด้วยรัฐบาลเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติโรงเรียน
ราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๔ บางประการ เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้น

เพื่อให้เข้าใจความสำคัญ ในกรณีที่รัฐบาลสั่งให้ใช้พระราชบัญญัติ
 ระเบียบนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะเสนอเพิ่มเติม ที่จริงในกรณีที่รัฐบาลกำลัง
 พิจารณาที่จะแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎรอยู่นั้น ก็มีสมาชิก
 ได้เสนอพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎรเท่านั้นบ้าง
 ของประการเหมือนกัน รัฐบาลในครั้งนั้นก็ได้รับเข้ามาพิจารณาพร้อมกับ
 ร่างที่รัฐบาลกำลังเสนออยู่แล้ว ยักันทางรัฐบาลก็ได้พิจารณาแล้ว
 เปรียบเทียบกันแล้วเห็นว่าสมควรที่จะแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร
 ไว้ในส่วนสำคัญๆ มีอยู่ไม่กี่ข้อ ข้าพเจ้าใคร่จะขอเสนอให้สภา
 ทวาย ก็ขอเสนอที่สำคัญที่ได้แก้ไขนั้น

๑. ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีที่จะกำหนดจำนวนโรงเรียนราษฎรได้
 ว่า ชนิดใดประเภทใดควรจะมีในจังหวัดใดเท่าไร และจำนวนนัก
 เรียนในโรงเรียนหนึ่ง ๆ สูงสุดนั้นควรจะมีได้เท่าไร ทั้งนี้เนื่องด้วยว่า
 ทางการใคร่จะขึงกันการทวายราษฎรเอาการจัดตั้งโรงเรียนเป็นการอาชีพ
 หรือเป็นการทดลอง และก็ได้ปรากฏมาหลายครั้งหลายคราวแล้วว่า
 ในการที่ปล่อยปละละเลยไปนั้นมีการล้มลุกคลุกคลานเป็นอันมาก ทำ
 ให้การศึกษาของนักเรียนไม่คึกคัก เป็นการเสียผลเป็นอันมาก และ
 บางอย่างเจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถจะควบคุมคุณภาพให้ ได้ตามสมควร
 เพราะว่าจำนวนมากมายและเจ้าหน้าที่ของเราก็มีไม่พอเพียง ฉะนั้น
 อย่างนี้ในการศึกษาภาคบังคับ

ประการที่ ๒ ได้เขียนรายชื่อของผู้จัดการครูใหญ่และครูชั้น ให้สูง

ส่วนนี้... เพราะว่ามี... ในประการนี้...
 ๓. ในการศรัทธาใหญ่และครูนี้ ในเมื่อเราอ่านคหายุทธไฉนแล้วนั้น ก็รู้
 ได้ว่าไม่เหมาะสมควรที่จะควบคุมการสั่งสอนและกรวยบรมเด็ก คือไม่เหมาะ
 ใหญ่พอ แต่ว่าเพื่อยังกันมิให้เกิดความไม่สะดวกขึ้น ทางการก
 ๔. มีการผ่อนผันไว้ในพระราชบัญญัติเหมือนกัน คือให้รัฐมนตรีมีอำนาจ
 ผ่อนผันได้ตามสมควร

ในประการที่ ๓ นั้นเป็นเรื่องที่ทางสมาชิกได้เสนอมาในครั้งนั้น คือ
 โรงเรียนประถมนั้น ถ้าจะจัดการใหญ่ก็ต้องสอบได้มัธยม ๖ แล้ว
 ถึงเป็นการส่งไป และในขณะนั้น โรงเรียนหรือการศึกษาชั้นมัธยม
 ปลายของเรายังไม่แพร่หลาย จึงขอลดกวีตยะฐานะของครูใหญ่ลงมาเป็น
 มัธยมที่ ๓ คือไม่ขอเป็นมัธยมที่ ๖ แต่ทั้งนี้กว้างไว้กลาง ๆ

ประการที่ ๔ ก็วยยังปรากฏว่าการสอนหรือการทรมสศึกษาใน
 ที่สูงที่สูงกว่า ชั้นประถมนั้น ครูบาอาจารย์ยังไม่ อาจที่จะควบคุม
 ๕. เรียนที่ทำการศึกษาคือในเชิงสาวได้ สั้นเชิง เช่นเหตุให้มีการศึกษาคือ
 ๖. ได้และโน้มน้าวไปในทางที่ผลคือลธรรมย่อยๆ ก็วยเหตุนี้เองจึงได้
 กำหนดแยกประเภทโรงเรียนเสีย หนึ่งพวกหนึ่ง ชายพวกหนึ่งสำหรับ
 ๗. ศึกษมปลาย แต่ทั้งนี้มีการผ่อนผันเหมือนกันว่า ถ้าหากที่ใดมีการ
 ๘. ควบคุมเรียบร้อยก็หรือสามารถควบคุมได้ก็ และเห็นว่าทางโรงเรียน
 ๙. ๑๐. การใดที่จริง ๆ ก็อาจจะมีการผ่อนผันกันได้

ประการที่ ๕ ก็เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ซึ่งพวกท่าน สมาชิกได้

เสนอตนมาเอง คือการที่โรงเรียนสอนการพยาบาล ที่จังหวัดภูเก็ต
 หน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นเป็นผลประโยชน์แก่สาธารณชนอยู่ แต่มีอุปสรรค
 ก็คืออาจารย์ที่เขาสอนนั้นโดยมากเป็นชาวต่างประเทศที่มีคุณวุฒิสูง
 แต่ไม่มีความรู้ภาษาไทยตามที่กำหนดไว้ และถ้าหากว่าจะบังคับให้มีความ
 ความรู้ภาษาไทยเพียงพอแล้ว ทางโรงเรียนก็ไม่สามารถจะจัดตั้ง
 ภาควิชามาได้ กระทรวงธรรมการ จึงได้พิจารณาเห็นว่าโรงเรียนที่
 สอนการพยาบาลเช่นนี้ มีวัตถุประสงค์ไปในทางสาธารณะกุศล และ
 เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการแพทย์ จึง
 เห็นว่าควรจะได้ ได้รับความผ่อนผันอย่างเดียวกันกับ โรงเรียนที่สอนการพระ
 ศาสนา นอกจากนี้ก็มีข้อปลุกย่อยเล็กน้อยเกี่ยวกับการเรียกชื่อเจ้า
 พนักงานในตำแหน่งให้ถูกต้อง เพราะว่าเวลานี้กระทรวงธรรมการได้
 แยกกรมศึกษาธิการแก่นั้นออกเป็นกรมสามัญศึกษาและวิชาการ และ
 ยางมาตราที่มีการแก้ไขโดยทำให้ชัดเจนขึ้น คือไม่ให้เคลือบคลุม
 อย่างที่มีอยู่แล้ว นี่เป็นสาระสำคัญในการแก้ไขคราวนี้ และเมื่อท่าน
 สมาชิกได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ก็คิดว่าคงจะได้พิจารณาด้วยดี

๑๖.๐๗ น.

นายเชิร วิปลากร (สงขลา) : พระราชบัญญัตินี้เป็นพระ
 ราชบัญญัติที่สำคัญอยู่ เพราะเกี่ยวกับเราจะคงควรให้ ไปสอนพลเมือง
 หรือให้ ไปทัศนศึกษาสถานของพลเมืองต่อไป เพราะฉะนั้น เป็นพระ

ถัดมาในพระนครในโต กิโยเซกการอบรมทางจังหวัด เมื่อครูโรงเรียน
 ราษฎรคนไหนไม่มีความรู้วิชาครู ก็ควรให้รับการอบรมก่อนที่จะ
 ไปเป็นครู การเลื่อนชั้นนักเรียนของโรงเรียนราษฎร ในพระราชบัญญัติ
 โรงเรียนราษฎร ก็ไม่ได้จำกัดไว้ว่า นักเรียนโต ก็เปอร์เซ็นต์ควรจะได้
 เลื่อนชั้น นี้เราจะเห็นโตว่านักเรียนตกมัธยม ๘ บัดปลายนี้ ลงท้ายก็ไม่ได้
 ได้มัธยม ๖ แต่ตกมัธยม ๘ นี้เห็นโตว่าทำอะไรไม่ได้ นี่เห็นว่า
 โรงเรียนราษฎรพยายามเลื่อนชั้นนักเรียนขึ้นไปแล้ว ผลที่สุดก็ทำอะไร
 ไม่ได้ เมื่อไม่ได้ชั้นมัธยม ๖ แล้ว ยังตกมัธยม ๘ เสียด้วย เพราะ
 ฉะนั้นการจำกัด เปอร์เซ็นต์ ในการเลื่อนชั้นนี้ ก็ควรจำกัดการรับนัก
 เรียนของโรงเรียนราษฎร ก็ไม่ควรจะรับนักเรียนเข้าไปไว้ เสียเวลา
 ของนักเรียน ก็ควรแจ้งความของโรงเรียนราษฎรนั้น ควรจะควบคุม
 ไว้ ในพระราชบัญญัตินี้เสียด้วย เพราะโรงเรียนราษฎร พยายามจะ
 โฆษณาชักจูงเด็กเข้าโรงเรียน เขียนบทโฆษณาทางหนังสือพิมพ์อัน
 ไม่ค่อยสมความจริงบ้าง โรงเรียนก็มักจะเลยเถิดไป เช่นว่า ในโรง
 เรียนของข้าพเจ้ามีแต่ครูที่ชำนาญล้วนไปปัญญา เมื่อนักเรียนเข้าไป
 จริง ๆ แล้ว ก็มีครูเพียงมัธยม ๖ และมัธยม ๘ สอนอยู่เท่านั้น
 เพราะฉะนั้นขอให้พระราชบัญญัติเพิ่มเติมนี้ ได้ ควบคุมการโฆษณาของ
 พระราชบัญญัตินี้ไว้ด้วย ข้าพเจ้าจึงจะเห็นว่าสมบูรณ์ และทำให้โรง
 เรียนราษฎรเหล่านั้นมีคุณภาพสูงขึ้น

๒๑๓

นายทองดี จันทรถล (ราชบุตร) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 ความจริงคงคล้ายรัฐบาลก็ได้ ช่างข้อละเอียดมากแล้ว แต่มีประ-
 เด็นสำคัญอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าจะขอโอกาสอภิปรายในที่นี้ คือเมื่อ
 พิจารณาบทบัญญัติที่กล่าวถึงการจัดตั้งโรงเรียนและจำนวนนักเรียน
 ในเทศานั้น นั้นเป็นความในมาตรา ๖ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็สนใจอยู่มาก
 ได้พิจารณาโดยละเอียด แต่ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้ คือตาม
 มาตราที่อภิปรายคดีค้านมาตรา ๖ นั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นตรงข้าม
 กล่าวคือข้าพเจ้าเห็นว่าความในมาตรา ๖ นั้น ควรสนับสนุนอย่างยิ่ง
 แต่โดยข้าพเจ้าจึงเห็นควรสนับสนุน ก็เพราะข้าพเจ้าเห็นว่ามาตรา ๖
 นั้นนโยบายในการที่จะสนับสนุนการศึกษาของชาติอย่างสำคัญ ทั้ง
 วัฒนธรรมอันนโยบายการเมืองของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือการ
 ควบคุมการศึกษาของชาติ อันเกี่ยวข้องกับกฎธรรมและการจัดระเบียบ
 ทุนเพราะสถานศึกษาหรือที่เรียกว่าโรงเรียนนั้น มีภาระผูกพัน
 ถึงหลักการปกครองของประเทศ เพราะฉะนั้น การจัดมาตรฐานเพื่อ
 ความดีงามและเหมาะสมจึงเป็นสิ่งจำเป็นต้องมี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ
 การอบรมหรือการจัดระเบียบของพลเมือง ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
 ของชาติคงแต่เพียงเขาช่วย ซึ่งถ้าจะพดกันตามเทคนิคของการเมืองแล้ว
 นโยบายการเมืองของทุกประเทศจะต้องมีในเรื่องนี้ เพราะเขาถือว่าเป็น

การได้ศึกษาชั้นมัธยมศึกษา การสร้างเสริมรรถภาพของประชาชนให้พัฒนา
 เพราะฉะนั้น การที่มาตรา ๖ ให้ อำนาจ แก่ รัฐมนตรี เพื่อให้ มี อำ
 กำหนดจำนวนโรงเรียนหรือจำนวน นักเรียน อย่างสูง สำหรับโรงเรียน
 หนึ่ง ในจังหวัดหนึ่ง หรืออำเภอหนึ่ง หรือในเขตของที่ใดท้องที่
 หนึ่ง เช่นเรื่องเกี่ยวกับ การที่จะขยายและ การควบคุมเพื่อความสงบ
 ร้อย เช่นเรื่องในทางนี้ ทั้งเป็นนโยบายการปกครองที่สำคัญสำหรับโรงเรียน
 ราษฎร อีกด้วย

อนึ่งเราควรจะไม่ลืมหลักสำคัญในข้อที่ว่า ร่างพระราชบัญญัติ
 เป็นเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียนราษฎร และโรงเรียนราษฎรนั้น ในปัจจุบันนี้
 ใช้มีเฉพาะคนไทยจักทำขึ้น คนต่างด้าวเข้ามาจกตั้งโรงเรียนราษฎร
 ก็มีมาก และทั้งกำลังจัดเพื่อ การขยายกิจการของเขาออกไปถึงชน
 ทุกวัน ในต่างจังหวัดบางแห่งเท่าที่ข้าพเจ้าได้พบเห็น ปรากฏว่าเขามี
 การทุ่มเทเงินทุนรอนลงทำโรงเรียนราษฎรอย่างน่าสนใจ คือบางแห่ง
 คำนวณได้ว่า ต้องใช้ทุนจำนวนเป็นหมื่นแสนทีเดียว นั้นเขามีวัตถุประสงค์
 ประสงค์อะไร ถ้ามีแต่วัตถุประสงค์เฉพาะการสอนหนังสือแก่เด็กไทย
 อย่างเดียว ข้าพเจ้าก็อยากจะขอขอบคุณเขาในทันที แต่ท่านเชื่อหรือว่า
 การสอนหนังสือแต่อย่างเดียว ข้าพเจ้าขอใช้ สิทธิของข้าพเจ้าสักครั้ง
 คือข้าพเจ้าสงสัยนัก สงสัยและข้องใจจริงๆ สภาฯ นอบาย่าว่า เรา
 มีหน้าที่รวมกันที่จะต้องรักษาประโยชน์ส่วนรวม ของชาติ เฉพาะ
 อย่างยิ่งคือความสงบเรียบร้อย และศีลธรรม อันค้ำจุน ของชุมชน ทั่วไป

...
 เป็นที่สำหรับแสดงสติปัญญาของคนเมืองได้ พวกนักธรรม ๆ คือ
 สำหรับคนที่จะใช้... สำหรับบ้านเมืองทางธรรมในเมืองใน
 ทางไม่เป็นมงคลสำหรับชาติประเทศของเราได้ เป็นดังนี้ คนบางคน
 ทางใช้นโยบายลบล้างโรงเรียนราษฎร์ สำหรับขบข่มจิตใจ
 ศึกษาในทางปฏิบัติ ให้มีกระแสสัมพันธภาพไปถึงความวิเศษของ
 ศาสนาของเดิกันนี้ ให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทางออกสู่
 เป็นมงคลแก่ชาติประเทศของเรา ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็อันใหญ่หลวงย่อม
 ระดมกันต่อพวกเขา คนไทย, ไทยไม่รู้สักตัว พระยานความวิเศษ
 ดังข้างในเรื่อเช่นนี้ก็มีอยู่แล้ว ซึ่งควรจะขบข่มมากแล้วในทันที
 ภายเป็นข้อกระทบกระเทือนกันได้ ทั้งนี้ ข้าพเจ้า จะเว้นเสียโดยไม่
 กล่าวในที่ ทงนี้เพื่อรักษาไว้ซึ่งคุณแห่งสัมพันธภาพ แต่ก็หวังว่า
 สถานการณ์หรือรัฐบาลตลอดทั้งท่านผู้แทนหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้ ในขณะ
 ภายมาของแล้ว คงจะระลึกหรือตระหนักในเรื่อต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว
 นี้ได้ เพราะฉะนั้นการที่ให้อำนาจแก่รัฐมนตรี มีหน้าที่รับผิดชอบ
 อำนาจปฏิบัติการได้ ดังมาตรา ๒ ก็เป็นการเหมาะสมแก่ภาวะประเทศของ
 ประเทศอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจึงสนับสนุนในทางวิสัยหลักการ
 และเท่าที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วนั้น อาจจะมี ผู้ที่ท้วง ท้วงท่าน
 ข้าพเจ้าได้ ว่า การออกกฎหมายบังคับใช้ว่าจะต้องกันการทุจริตได้
 ไปสมไป ถ้าจะมีผู้ท่านเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอฝากความสังเกตไว้ว่า รัฐ

ที่เรารวบรวมไว้พอ ถ้าเราส่งกันขึ้นเสีย ก็ยังดีกว่าที่เราไม่ทำอะไร
สิ่งที่จะกระทำหรือทำอะไรใน ๒-๓ วันนี้" ซึ่งก็คือการจะมีที่
ไหวไว้

ตามที่ได้อธิบายมาแล้วเช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่น่าจะมีอะไรที่
ควรแก่จะเห็นชัดขึ้นใจอีกแล้ว แต่ที่คิดว่าสภานี้ควรจะเห็นพ้องว่า
ร่างพระราชบัญญัติระเบียบขึ้นเป็นประโยชน์ควรต่อการบริหารกิจการ จึงขอ
เสนอให้ลงมติ ถ้าผู้ใดเห็นด้วยโปรดยกมือขึ้นรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิทรี): ร่างพระราชบัญญัติ
ระเบียบสำคัญนัก เพราะฉะนั้นขอได้โปรดอย่าเพิกเฉยพิจารณาให้ลง
มติง่าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอได้ เชื่อกฎหมายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นสมควรให้ยกมือรับรองไป ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๕ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๗ คน

ประธานสภาฯ: ยกมือรับรองไป

๑๖.๑๘ น.

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิทรี): ข้าพเจ้าเห็นว่าร่าง

อธิบายไว้แล้ว ว่า ผู้เขียนได้ พยายามที่จะหาความจริงว่า พระราชบัญญัติ
 วิทยาลัยของเรานั้นได้ถูกยกเลิกใน การปฏิรูปของประการอื่น ๆ ในข้อหา
 เห็นชอบด้วย แต่ว่าความจริงคือใน ประการที่ ๓ คือ ในเรื่องกำหนด
 วิทยาลัยของครูใหญ่ผู้เขียน ประเด็นที่ว่า พระราชบัญญัติ ฉบับนี้เข้า
 กำหนดลดยกเลิกวิชาต่าง ๆ คือในกรณีของวิชาคณิตศาสตร์ และวิชา
 วิทยาลัยไว้สำหรับผู้ที่จะเป็นครูโรงเรียนราษฎร ว่าจะต้องเป็นผู้
 ที่ไล่ไปประโยคครม. หรือสภ. ได้ชั้นมัธยม ๖ แล้วก็พระราช
 บัญญัติฉบับนั้นได้ ใช้มาหลายปีแล้ว ได้ ในขณะที่ยังไม่ได้
 ขยายขยายการศึกษาชั้นมัธยม ตอนปลายให้แพร่หลาย เหมือน อย่างใน
 ปัจจุบัน เมื่อก่อนเรายังมีความเห็นห่วงในเรื่องการควบคุมโรงเรียน
 ราษฎร แม้กระนั้นเรายังมีบัญญัติให้ มีความรู้ ชั้นมัธยม ๖ หรือ
 ครึ่งเวลาหรือขยายได้ ขยายการศึกษาให้แพร่หลายยิ่งขึ้น กล่าวคือ
 ได้ขยายมาเปิดให้มัธยมตอนปลายทั่วทุกจังหวัด ถึงหากว่าจะยังมี
 มีผลอยู่บ้างก็เห็นส่วนน้อย เพราะในข้อหาที่เราเห็นว่าออกจะเห็น
 การเสียภัยมากเกินไป เพราะว่าผู้ ตมวิทยาลัยเพียงชั้นมัธยม ๓
 ตามที่ร่างมาใหม่ในมาตรา ๘ นั้น มีวิทยาลัยต่ำเกินไป เพราะ
 โดยปกติสภาพของเด็ก ๆ เหมือนอย่างกระต่ายชั้นต้นสะอาก เวลาเรา
 หยดนมก็ส่งตกลงไป กระต่ายชั้นบนก็จะตกนมก็ส่งตกลงเข้าไว้ และ
 ถ้าหากว่าเราหยดนมก็ส่งตกลงไป กระต่ายชั้นบนก็จะตกนมก็ส่งตกลง
 เข้าไว้ เป็นการยากที่เราจะดึงเขาขึ้นมาได้ เด็กของเราสภาพอย่างนี้

และเมื่อเวลาให้พระบัญชาให้พระยาสุรสีห์ไปรับพระยาสุรสีห์มาขึ้น
 ที่ ๓ เท่านั้น ไปขอรับสิ่งของที่เห็นแก่หน้า ถ้าหากว่าเห็นสิ่งใดในสิ่งที่
 ผลิตไปแล้วก็เป็นการยากที่จะถอนเอาออกมา เช่นอยู่ดังนี้ ยิ่งมาโต้ฟัง
 คำอธิบายของท่านผู้แทนราษฎรก็เหมือน เห็นท้องไขในทางการเมืองนั้น
 ก็ยังขาดเสียสิ้นตัวพวกของข้าพเจ้าอย่างนั้น คือครูใหญ่ที่ม. ๖ วิทยาลัย
 เพียงมัธยม ๓ เท่านั้น นอกจากจะเป็นการเสี่ยงภัยสำหรับเด็กแล้ว
 การจะเป็นการเสี่ยงภัยในทางการเมืองได้ เพราะผู้ที่มีความรู้ตาอย่าง
 นั้นอาจจะลุดชักชวนไปในทางใดก็ได้ ถ้าหากว่ามีความรู้ชั้นประถม
 หรือมัธยม ๖ แล้ว ก็จะช่วยให้ชักชวนนั้นพ้นไปได้ เพราะความ
 รู้ชั้นปานนั้น ถ้าหากว่าบัญญัติว่าเพียงมัธยม ๖ ในแง่นี้เราก็อาจ
 ทนต่อข้อสงสัยได้ หรือลดประการหนึ่งในการสอนเด็กชั้นต่ำ ตามหลัก
 ครูจะต้องช่วยยิ่งกว่าเด็กชั้นสูง ครูจะต้องช่วยเหลือเด็กชั้นต่ำ ผู้ที่มี
 ความรู้ความสามารถพอที่จะทำหน้าที่นี้ได้ นั้นเราบัญญัติว่าวิทยาลัย
 ฐานะเพียงมัธยม ๓ เท่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าขอควรจะเป็นการลดข้อหลัง
 เข้าคลองเกินไป และเป็นความเสี่ยงภัยมากนัก ในชั้นนี้จึงขอที่จะ
 ขอถามว่า รัฐบาลท่านมีความประสงค์อย่างไรจึงได้ทำอย่างนี้

๑๖.๒๒ น.

นายทองดี ฤกษ์สินธุ์ (มหาสารคาม) : พระราชบัญญัติ
 ระเบียบทางกระทรวงธรรมการได้พยายามร่างขึ้นมาใหม่ ข้าพเจ้าขอ

...การที่หนึ่ง พระราชบัญญัตินั้น เมื่อนำ จากพระราชบัญญัติของนาย
 ...ก็ออกประการหนึ่งเกี่ยวกับฐานะของโรงเรียนราษฎร และ
 ...การที่ ๓ ก็คือ การควบคุมหลักสูตร
 ...ตามที่มีท่านผู้แทน ๓ ท่าน ได้กล่าวเมื่อนั้น ในข้อที่หาพยานได้
 ...ในความที่ความรู้ของครูใหญ่นั้นประการหนึ่ง หรือว่าอีกจำนวน
 ...เรียน ก็คือการอบรมและการเรียน ชั้นควบคุม ข้าพเจ้าขอจะขอ
 ...แก่ปัญหาเหล่านี้ให้ทราบ คือในเรื่องที่เราต้องใช้ครูใหญ่นักยะ
 ...เพียงมีชั้นปีที่ ๓ นั้น มีเหตุหลายประการ คือเราจะเห็นว่าความ
 ...สูงก่อนแล้วของเราที่สำคัญก็คือว่า เราต้องการที่จะขยายโรงเรียน
 ...ให้มากที่สุด และโดยเพราะโรงเรียนราษฎร ที่เริ่มเกิดภายใน
 ...นี้ คือชั้นประถมนั้น เราเห็นว่าเราจะใช้ครูเพียงมีชั้นปีที่ ๓ ก็พอ
 ...ที่หาประโยชน์ ให้แก่เด็กพวกนี้ได้ ในข้อที่ท่านผู้แทนเกรงไปว่า
 ...ทาง ๆ ที่ระบยความรู้ ไป เปรียบเหมือน กระดาษขมที่เมื่อหยดนมที่
 ...ลงไปก็จะซึมแดงไปนั้น ข้อนี้จะเป็นเรื่องที่เราพูดกันอยู่มาทุก
 ...จะเก็บจะเป็นเรื่องที่เราเรียกว่า เขียนค่าที่เราใช้มากที่สุดในกำรเขียนคร
 ...จะเป็นผล ที่เกี่ยวข้องการศึกษา แต่ความจริงแล้วเรานักถึงประโยชน์
 ...ก็คิดว่า ประโยชน์ของการที่จะสร้างโรงเรียนประถมศึกษากตาม
 ...โรงเรียนต่าง ๆ มีน้อยที่ว่าเราตามสภาพและฐานะของโรงเรียน ถ้า
 ...หากว่าโรงเรียนใดที่คงเป็นโรงเรียนชั้นมัธยมชั้นสูงก็ไม่สมควร นั้น
 ...เป็นการที่ถูกต้อง แต่ในพระราชบัญญัติฉบับนี้เราก็อบรมให้เฉพาะแต่

ใจของข้าพเจ้าเห็นโรงเรียนชั้นประถมเท่านั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
จัดพระซีกซังอะไร

อีกประการหนึ่ง การที่รัฐบาลร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
โดยที่ขอเอาครูใหญ่มาตั้งฐานะเพียงชั้นมัธยมต้นนั้น ก็ได้รับเอา
ผลมาจากสภาพแทนราษฎรในครั้งก่อน คือ ขอเอาชั้นมัธยมต้นเรื่อง
อีกประการหนึ่งเรื่องการอบรม การอบรมครูที่ท่านผู้แทนราษฎร
ท่านใดกล่าวว่า เราควรจะทำการอบรมครูทุก ๆ จังหวัด ขึ้นที่วังใน
เวียงนเรศวรได้ทำการอบรมอยู่ กระทรวงธรรมการทุกวันนี้ก็ได้มีการ
อบรมครู เราได้พยายามเรียกครูโรงเรียนราษฎร ครูโรงเรียนรัฐ
บาลมาทำการอบรมเป็นส่วนสำคัญ และทำเป็นกาที่ใหญ่หลวงอยู่ตลอดเวลา
การที่ผู้แทนคนหนึ่งได้กล่าวว่าการควบคุม การเลื่อนชั้น และควบคุม
การโฆษณาเป็นการนอกเรื่องของพระราชบัญญัติ เพราะฉะนั้นไม่
เป็นปัญหาที่เรากำลังกล่าวในที่ สำหรับข้อที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปคือ
ก็คือฐานะของโรงเรียนราษฎร บางที่จะมีบางท่านที่มีข้อข้องใจอยู่
บ้างว่า โรงเรียนราษฎรนั้นเราควรจะช่วยบำรุงฐานะ แต่ว่าการบำรุง
ฐานะโรงเรียนราษฎรนั้น เราต้องหมายถึงว่าเราจะต้องทำโรงเรียน
ราษฎรให้ดีพอที่จะรับเด็กของเรา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยังไม่กล่าว
อะไรในข้อนี้ เพราะยังไม่มีผู้ใดกล่าวขึ้น จึงอยากจะขอสงวนไว้เพียง
เท่านี้ก่อน แต่ส่วนการควบคุมคือธรรมเนียมข้าพเจ้าอยากจะเรียนว่า ใน
พระราชบัญญัติได้มีการแยกโรงเรียนราษฎร ไว้เป็นประเภทและ

เห็นว่าพระราชบัญญัติที่ร่างมาใหม่ก็เพิ่มารสมัครเหตุการอันและ ส.ส.
 ที่ใดที่ใดแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าสภาฯ นี้ควรระงับหลักการ

๓๖.๒๕ น.

นายฉ่ำ จรรย์นศร์ (นครสวรรค์): ปัญหาเรื่องโรงเรียน
 ราษฎร เป็นปัญหาสำคัญของชาติ กล่าวคือ ในการที่รัฐบาลเสนอเรื่อง
 กฎหมายโรงเรียนราษฎรเข้าสภาฯ ในครั้งนั้น สำหรับความรู้ สัก
 ของข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นี้ยังไม่ควรที่จะ รัยหลักการไว้พิจารณาเลย
 ยิ่งกว่านั้นถ้าจะกล่าวโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว นโยบายของกระทรวงธรรม
 การซึ่งได้ปฏิบัติมาในเวลาที่ล่วงมาแล้ว และในขั้นปัจจุบันนี้
 ประหนึ่งว่าปฏิบัติตามนโยบายที่แถลงไว้กับสภาฯ นั้นราวกับว่าเสียไม่ได้
 หรือไม่มีความรู้ ที่จะปฏิบัติให้ เห็นไปตามนโยบายนั้นเลยก็ว่าได้ สรุป
 ความสำคัญว่าในทำน กระทรวง ธรรมการ นั้นได้ แถลง นโยบายไว้ กับ
 สภาฯ นั้นไม่สมจริง ในบางกรณีและกรณีที่สำคัญ ๆ กล่าวโดยสรุป
 คือการควบคุมโรงเรียนราษฎร เหตุผลที่รัฐบาลทำเน้นนโยบายโดย
 ฉะเพาะกระทรวงธรรมการกำเน้นนโยบายไม่สมจริง นโยบายนั้น
 กงน คือ

๑. กล่าวโดยสรุปเพราะปัญหาสำคัญ ๆ นั้นเป็นมูลเหตุที่นำมาซึ่ง
 ความเสียหายแก่ชาติและไม่เป็นไปตามนโยบายที่แถลงไว้กับสภาฯ นั้น
 กล่าวคือ ร่างพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร ที่แก้ไขใหม่ โดย

พระราชโอรส... ในนามพระ...
 อายุครบ ๓๐ ปี นหลังในมาตรา ๗ ซึ่งถ้านั้นในมาตรา ๑๐ ใต้อ
 พาระในมาตรา ๗ แห่งมาตรา ๗ ข้อ ๗. น กล่าวคือ ผู้ที่จะมาช
 โรงเรียนนั้นต้องมีอายุครบ ๓๐ ปี นกล่าวโดยคณะพระบัญญัติ
 มาตรา ๗ ส่วนมาตรา ๑๐ นั้นมีความว่าดังนี้ ผู้ขอมีอายุครบ ๓๐ ปี
 ในมาตรา ๑๐ ข้อ ๗ เว้นแต่ในกรณีซึ่งไม่อาจให้เห็นไปตามกำหนด
 เมื่อรัฐมนตรีพิจารณาเห็นสมควรให้ มีอำนาจผ่อนผันลดอายุ
 มาได้เพียงมีอายุไม่ต่ำกว่าครบสิบห้าปี กล่าวคือ บุคคลที่จะเป็นครู
 ๑๕ ปีบริบูรณ์ได้ แต่ไม่ต่ำกว่า แต่ผู้ที่จะชดเชยโรงเรียนราชวินิต
 ๒๐ ปีนี้ ความเสียหายของพระราชบัญญัติฉบับใหม่ที่รัฐบาล
 ขอเข้ามา กล่าวโดยคณะ พระบัญญัติที่รัฐบาลใช้บุคคลอายุ ๓๐ ปี
 ในกฎหมายที่เราประกาศใช้ชื่อ หรือประเพณีนิยมของคณะรัฐบาล
 ขออนุญาตให้บุคคลที่มีอายุ ๒๐ ปีปกครองเด็ก ๆ ที่ชดเชยโรงเรียน
 วิชาการนั้น อีกประการหนึ่งผู้ที่จะเป็นครูอายุ ๑๕ ปีปกครองเด็ก ๆ
 ไปจำนวนร้อย ๆ หรือพันเช่นนี้ ทำให้เสื่อมอย่างร้ายแรงและเห็นแนว
 นำมาซึ่งความเสียหายให้แก่ชาติถึงกับจะล้มจมกลายเป็นทาสของชาติ
 อันนั้นได้ ในกาลข้างหน้า ความเสียหายนานาประการ เป็นต้นว่า ผู้
 แทนราษฎรได้ตกลงแล้วว่า นโยบายของโรงเรียนราชวินิตนั้นเป็นนโยบาย
 ขยายซึ่งตามชดเชยแล้วว่าลี้ภัย ซึ่งระกันความแค่นี้ไหนนั้น ข้าพเจ้าเข้า

โดยเขาละทิ้งพ่อแม่ ครอบครัวเป็นการเบียดเบียนไปก็ได้ ซึ่งท่านผู้คนงานๆ
 ใต้น้องแล้วว่ามีโยยายโรงเรียนราษฎร์นั้นแล้วแล้วแต่โยยาย
 นำมาซึ่งความตายระลอกชาติ เพราะเหตุว่ามารที่รัฐเอาอายุใช้
 มนุษย์ ปกครอง มนุษย์ หรือเป็นผู้นำมนุษย์ ใช้คนอายุ ๑๕ ปีโดย
 เพราะตามกฎหมายระเบียบนี้ และอายุ ๓๐ ปีซึ่งว่าตามหลักเกณฑ์หรือ
 ตามหลักของพุทธศาสนาแล้วผิด หรือถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง ประเพณี
 นิยมในโบราณกาลล่วงมาแล้วนั้น เขาไม่ใช่เด็ก ๆ ไปปกครองเด็ก ๆ
 นัยจำนวนพัน ๆ ร้อย ๆ ตามหลักพุทธศาสนาแล้วมนุษย์ ที่อายุ ๑๕ ปี
 ถึง ๑๙ ปีนั้นยังมีอายุว่าเด็ก ๆ ปกครองตนเองไม่ได้ อายุ ๑๕ ปีถึง
 ๑๙ ปียังปกครองตนเองไม่ได้ แต่รัฐบาลใช้ปกครองเด็กอย่างทำนัย
 เป็นจำนวนร้อย ๆ

ข้อที่ ๒ มนุษย์ ที่มีอายุ ๓๐ ปีถึง ๓๕ ปีกำลังดำรงหน้าที่ เป็นที่
 พึ่งของคนแต่ปกครองตนเองไม่ได้ อีกประการหนึ่ง มนุษย์ ที่มีอายุ
 ตั้งแต่ ๒๖ ปีขึ้นไปจึงจะปกครองตนเองได้ แต่ทว่ายังไม่สมบูรณ์ สม-
 บูรณ์ ในเมื่ออายุครบ ๓๐ ปีบริบูรณ์ นั้นแหละจึงจะปกครองตนเองได้
 ยิ่งกว่านั้นจึงจะปกครองคนอื่นร้อย ๆ พัน ๆ ได้ ยี่สิบตามหลักพุทธ
 ศาสนาที่ข้าพเจ้านำมาทบทวนแล้ว ถ้าสภาพนั้นยากจะทราบเหตุผลในราย
 ละเอียดว่า ในการที่เราใช้เด็กปกครองเด็ก คือผู้ซึ่งมีอายุ ๑๕ ถึง
 ๒๐ ปีนั้น ผิดหลักพุทธศาสนาอย่างร้ายแรง อันนั้นแหละเป็นเหตุที่ข้าพ-

ปรากฏว่าพระบรมวงศานุวงศ์... ได้ได้เคยยกย่องไว้... ปรากฏว่า...
 คุยกันสร้างบ้าน... อันว่าตามหลักเกณฑ์แล้วจะเป็นไปตามที่ข้าพเจ้า
 กล่าวแล้วว่า บุคคลที่จะปกครองคนอื่นได้นั้นต้องอายุ ๓๖ ขึ้นไปจนถึง
 ๓๐ ล่วงเลยไปแล้ว... นั่นแหละจึงจะปกครองคนอื่นได้... แต่เมื่อยังมีอายุ
 ไม่ครบตาม ที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว กล่าวคือ ไซ้คนอายุ ๒๕ ปีปกครอง
 คนอื่นไซ้ ไม่ได้... จะทำให้พลเมืองเสื่อมเสียในศีลธรรมและเสื่อมเสีย
 ในอื่น ๆ... กล่าวโดยย่อ คือเสื่อมเสียในหลักศีลธรรม... แต่รัฐบาล
 ให้มีนุชยธรรมพลเมือง คือเป็นครู... ผู้หลักผู้ใหญ่ศาสนา โดยไซ้ได้ยก
 อายุ ๑๕ ถึง ๒๕ ปีเป็นครู ทั้งโรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนราษฎร
 โดยทั่วไป... ซึ่งบุคคลอายุ ๑๕ ปีถึง ๒๕ ปียังปกครองตัวเองไม่ได้... แต่
 รัฐบาลไซ้ปกครองเด็กนัยจำนวนน้อย ๆ ตามที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว... น
 ั้นแหละเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งของชาติ... ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่านโยบาย
 ของกระทรวงธรรมการไม่สมจริงทั้งตกลงไว้กับสภา... เพราะวิธีปฏิบัติ
 นั้นเห็นเหตุหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เย็นไปตามนโยบาย... ยิ่งกว่านั้นร่าง
 พระราชบัญญัติระเบียบขึ้นความในมาตรา ๑๕ ตอนหนึ่ง... ซึ่งมีว่าต้องยก
 โรงเรียนในวันราชการประจำซึ่งราชการใดเคยปฏิบัติมา... นั้นเป็นหลัก
 ใหญ่... คือผูกตรง ๆ ว่าให้ โรงเรียนหยุดวันอาทิตย์นั้น... เห็นว่าซึ่ง
 ตรงกันข้ามกับประเพณีนิยมของชาวไทยหรือชาติไทยที่มีนามเอกราช
 ไทยเรียกว่าดูอย่างสงฆ์ต่างต่าง... ซึ่งข้าพเจ้าชี้แจงว่ามติรัฐนิยมของ
 ไทยโบราณหรือไทยปัจจุบันนั้นขอพุทธศาสนาโดยตรง... คำนวณปฏิบัติ

การที่คนเป็นเหตุให้... เราไทยมีศิลปวัฒนธรรม... การที่คนเป็นเหตุให้...
 การรวมการปรับปรุงศิลปวัฒนธรรม... มีท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
 คลังทศการพ.เป็นต้น... คุณหมอนโต เป็นคนปรับปรุงศิลปวัฒนธรรม...
 แห่งชาติอยู่ด้วย... หรือมีพระนชาพเจ้าไม่มี... มีคุณหลวงวิจิตรวาทการ
 เป็นต้น... กล่าวโดยละเอียดเพราะการรวมการที่เรากำลังพูด...
 จะปรับปรุงศิลปวัฒนธรรมของพลเมืองให้อยู่ในหลักในเกณฑ์...
 ปรับปรุงปรับปรุงอะไรให้... เป็นไปตามตรงขึ้นมาบ้างข้าพเจ้าไม่ได้ทราบเลย
 โดยละเอียดเสียเงินเปล่าๆ... กล่าวคือเงินค่าเชนที่ประชุมกัน... ไม่ได้
 สมความมุ่งหมายและศิลปวัฒนธรรมของประชาชนยังไม่เข้ารูป... ความจริง
 มาตรา ๑๕ รัฐบาลบัญญัติเอาเอง... เมื่อสรุปความสำคัญรัฐบาลให้หยุด
 วันอาทิตย์... เราไม่ควรจะมีบัญญัติกฎหมายโรงเรียนราชบุรี...
 จะบัญญัติไว้ว่าให้หยุดในวันพระ... ซึ่งเป็นคามอย่างประเพณีโบราณหรือ
 รัฐนิยมแท้ๆ ของโบราณ... รัฐบาลไม่มีบัญญัติเช่นนั้น... เพราะเหตุว่าไม่ใช่
 ความรู้ของคนต่างก้าวเช่นความรู้ของไทยโบราณ... รัฐบาลขอเสนออย่าง
 ชนต่างก้าว... นำเสียใจเหลือเกิน... อนึ่งวิธีการเมื่อรวมสรุปในคำต่าง ๆ
 ในนโยบายของกระทรวงธรรมการแล้ว... กล่าวคือใช้เด็กอบรมเด็กตั้ง
 ท่านผู้แทนหลายท่านกล่าวว่า... ผู้ซึ่งมีความรู้มีวิทยะ ๓... ก็เช่นครูใหญ่
 ได้... การที่เช่นครูใหญ่มีความรู้มีวิทยะ ๓ ในขั้นต้น... อย่างมาก
 ๑๖ ปีหรือ๑๗ ปี... อยู่ในฐานะความเป็นเด็ก... แล้วให้ยกครองเด็กจำนวน
 รัชช... เช่นที่น่าเสียใจเหลือเกิน... เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวยาวมา

๓. ให้นำเอา...
 ๔. ไม่ควรจะเรียกพิหารเขาเป็นอันขาด เพราะธรรมเนียมของรัฐสภา
 การไฟ ไปรุดก่อนไปปรียปรุงเสียใหม่ และข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน
 สมาชิกผู้ มีเกียรติไปรุดใคร่ตรงตามหลักเกณฑ์ของพุทธศาสนตามที่
 ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว ถึงอายุของคนที่จะมาเป็นสมาชิก ๕๕ ปี และช่วย
 กันวิงวอนคณะรัฐสภาที่เคารพของเราให้ตัดสินใจไปปรียปรุงเสียใหม่ ซึ่ง
 ผลจะได้อีกเกิดความเจริญแก่ชาติทั้งทางตรงและทางอ้อม ความนัยที่
 ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว เพื่อยืนยันแนวทางอันสมควรที่รัฐสภาจะถอน
 พระราชบัญญัตินี้ไปปรียปรุงเสียใหม่ และข้าพเจ้าขอเสนอในที่อภิปราย
 เพื่อสงวนเวลาของสภา ฯ

๒๖.๔๓ ๓. ๓.

พระยาประมวญวิชาพล (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ทาง การ
 ของการอยากจะให้ใครสักคนมีความรู้ และทั้งอายุเขาก็ต้องการให้สูง
 และให้ ค. ท. ท. นั้น แต่เคยวนเมื่อเราต้องการสูงไป ท่านก็ว่า ทาง การ
 กวดยิ่งมาก แต่ถ้าท่านอยู่ในร่างพระราชบัญญัติท่านจะเห็นว่า ทาง
 รัฐสภาไม่ได้บอกว่าจะต้องมีความรู้ เป็นแต่บอกว่าเป็นที่ ๆ ท. ท. ท.
 ไม่ได้ ท่านรัฐมนตรีก็ท. ท. ท. ให้ความไว้วางใจทุกคนอยู่แล้วนี้ เขา
 จะเห็นว่าควรจะทำอย่างไร ก็จะมีปฏิบัติไปได้ตามภาวะที่ ไม่ใช่ ว่า
 ท่านจะให้ เป็นมัธยม ๓ ทั้งนั้นเมื่อไร ทางราชการต้องการครูให้ ค. ท.

สักการะได้ แต่จุดคือมันกำหนดหาไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันไม่ได้
 แล้ว ก็คิดว่าการที่จะไม่มีเสียเลย เพราะฉะนั้นที่กำหนดไว้ข้างใต้ เช่น
 เช่นนั้น แต่ไม่ใช่ทำให้ทำอย่างที่ท่านทั้งหลายได้พูดเมื่อก่อน สำหรับ
 อายุก็เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะต้องมีอายุค่าอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มเกลยรทได้
 กล่าวนั้น เพราะว่าท่านรัฐมนตรีอาจจะกำหนดอายุค่าส่งมาให้ ไม่ใช่
 ว่าจะให้อายุค่าถึงท่านว่า ที่จริงร่างพระราชบัญญัตินั้นแก้ไข
 กว่าพระราชบัญญัติเก่าอีก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ ควรจะ
 รับไว้พิจารณาดีกว่าที่จะปล่อยให้พระราชบัญญัตินั้นตกไป และอีก
 ประการหนึ่งข้าพเจ้าจะขอแก้ที่ท่านบอกว่าทำไม ถึงต้อง กำหนดจำนวน
 นักเรียน การที่กำหนดจำนวนนักเรียนนั้น คือหมายความว่า โรงเรียน
 เล็กแล้วก็กำหนดนักเรียนให้เหมาะมีเป็นจำนวนน้อยๆ ถ้าโรงเรียน
 ใหญ่เราก็กำหนดให้มากขึ้น การที่ต้องให้ มีมากน้อยนี้ ก็เกี่ยวกับ
 ชนಾಮัย เพราะฉะนั้นถึงได้กำหนดจำนวนนักเรียนไว้ ส่วนการสอบ
 ได้ ทางการก็ได้จัดการอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ท่านไม่ต้องวิตก
 และการอบรมครูก็ได้มีท่านสมาชิกผู้มเกลยรทได้พูดไว้ข้างแล้ว แต่ที่
 จริงนั้นควรสำหรับโรงเรียนราษฎร์ เจ้าของโรงเรียนควรระจัดการเอง
 มากกว่าที่จะให้รัฐบาลทำ

๑๖.๔๖ น.

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ร่างพระราชบัญญัติ

ส่วน... ในมาตรา ๖ ที่ให้...

โรงเรียนและจำนวนนักเรียน ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย

การที่จะให้การศึกษาแพร่หลายทั้งปริมาณและคุณภาพนั้น เป็น
ถึงที่รัฐบาลและประเทศชาติต้องการ ชื่อนี้คงไม่มีใครคัดค้าน ปัญหา
ที่ข้าพเจ้าคิดจากกว้างและโต ฟังคำอธิบายของท่านผู้... ในมา
ตรา ๖ นี้ ก็คงเกี่ยวกับทางการเมือง ก็คงเห็นว่า ถ้าเราไม่สร้างมา
ตรา ๖ นี้แล้ว ปล่อยให้เด็กเรียนมีมากเท่าพระราชบัญญัติเดิมแล้ว
ผลร้ายจะเกิดขึ้นในทางการเมือง แต่ถ้าหากว่าผลร้ายในทางการเมือง
ไม่เกิดขึ้นปริมาณและคุณภาพของการศึกษามากขึ้น รัฐบาลคงจะ
ต้องการอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นปัญหา จึงมีที่ จะต้องพิจารณา คือไปว่า
ถ้าหากไม่กำหนดจำนวนนักเรียนหรือ จำนวนโรงเรียน แล้ว ผลที่เรา
ประสงค์จะมีได้ก็ด้วยวิธีอื่นหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรามีหนทางอื่นมาก
มายที่จะควบคุมจำนวนนักเรียนและจำนวนโรงเรียนโดยไม่ให้เกิดผลตาม
ที่ที่ต้องการเลย เป็นต้นว่าจำนวนโรงเรียนมากขึ้นแล้วจะควบคุมไม่ไหว
ถึงที่ท่านรัฐมนตรีได้แสดงไว้นั้น แล้วเราก็เพิ่มจำนวนเจ้าพนักงานที่จะ
ควบคุม อย่างนี้เราก็พอที่จะบรรเทาผลร้ายนั้นได้ ก็ขอยุติการมาควบคุม
กำหนดของโรงเรียน โดยที่เราไม่ควบคุมทางอื่นนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจ
ว่าจะทำให้ผลร้ายหายไปหาได้ไม่ อุปมาโรงเรียนเหมือนยุคนกแล้ว
ก็จะเห็นได้ชัด เราคุมไม่ให้เด็กก็เราก็สั่งสอนไป สร้างอนุกรม

สร้างตำราเราพบงานก็ ๆ โดยปล่อยให้เกิดมาก ๆ ช่างใหญ่จะคิดถ่วง
 ถ่วง เช่นนี้แล้วเราเรากำหนดจำนวนนักเรียน และ โรงเรียนใน มาตรานี้
 กษัตริย์ เรามีหลายมาตราในพระราชบัญญัติเดิม และแม่บทสุดท้าย
 พระราชบัญญัติที่จะควบคุมไม่ให้เกิดผลร้ายในทางถาวรเมือง เป็นต้น
 ว่ามีผู้สมัครจะสร้างโรงเรียน แต่ว่าโรงเรียนมีจำนวนจำกัดเสียแล้ว
 เขามีครูใหญ่ ครูน้อยอยู่แล้ว แต่ว่าเขาเบิกไม่ได้ เช่นนี้เขาก็เบิกไม่
 ได้ เพราะจำนวนนั้นมีอยู่เท่าที่กำหนดไว้ เราจะมีอะไรที่อะไรหลาย
 อย่างที่เป็นเครื่องมือน้อยกว่าที่จะบังคับไม่ให้เกิดผลร้ายเช่นนั้นได้ จำนวน
 โรงเรียนนั้นถ้าหากว่าไปกำหนดแล้วผลร้ายก็จะเกิดขึ้น คือโรงเรียนที่
 ใด ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้น เช่นเป็นต้นว่าอำเภอ ก. มีผู้ที่มีความรู้ความจำ
 นานในการศึกษาคนหนึ่งเขาอยากที่จะตั้งโรงเรียนราษฎรขึ้น แต่ว่า
 จำนวนจำกัดเสียแล้ว โรงเรียนเก่าซึ่งรัฐมนตรีอนุญาตให้ตั้งแล้วนั้น
 ผู้จัดการ ครูใหญ่ ครูน้อย สักคนที่จะมาทำขึ้นใหม่ไม่ได้ แต่ว่าเขา
 จะมาเบิกขึ้นไม่ได้ เพราะมาตราบังคับเสียแล้ว เช่นนี้ผลร้ายจะเกิด
 ขึ้นแก่จำนวนและคุณภาพของการศึกษาของโรงเรียน ในส่วนจำนวน
 นักเรียนนั้น ท่านสมาชิกผู้เป็นอาจารย์ของข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า ถ้า
 หากไม่คุมไว้แล้ว อนาคตของนักเรียนจะเสียไป ซ่อนข้าพเจ้าจำได้แน่
 นอนว่า ในทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติเก่า นั้น ก่อนที่สร้างโรงเรียน
 ขึ้นได้ เราต้องเสนอคำร้องไปเป็นทางการ ในคำขอนั้นต้องมีแบบแปลน
 อะไรที่อะไรหลายอย่าง ซึ่งเจ้าพนักงานพิจารณาเห็นว่า ถ้าชี้คัดอนา-

แต่ยังไม่สมบูรณ์อีกต่อไป การให้ข้อเท็จจริงว่า...
ที่อำนาจการรัฐมนตรีเช่นนี้แล้ว การอธิบายเห็นว่าจำนวนนั้น เช่น
มากกว่ารัฐมนตรีจากจำนวนนักเรียนต่อละ ๕๕ คน ครูคนหนึ่ง
บรรลวจกชั้นการปกครองไทยถึง ๕๐ คนเช่นนี้ โดยไม่เสียผลและ
คุ้มยเช่นนี้แล้ว การศึกษาที่ระลึไป ข้าพเจ้าเห็นเช่นนี้

อย่างไรก็ดี หลักการของร่างพระราชบัญญัติคณะรัฐมนตรีอยู่ใน
กล่าวคือท่านเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการมีชื่อว่า
การที่จะขยายร่างไป เปลี่ยน หลักสูตร ของครูให้ สอน มีอิม ๓ ไร่
ในเวลาเดียวกัน มาตรา ๖ มาจากที่เช่นนี้เราจะเห็นว่าหลักการของ
ราชบัญญัติอันนี้ขัดกันในตัว

ด้วยเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเพราะข้อนี้ไม่
จะให้ มีชน ควรจะตัดออก แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าไม่ใช่เอกเทศ
ธรรมที่จะทุกคนเคยแล้วอีกเสนอนี้ก็อธิบายไม่ไห้คนอื่นพูดต่อไป

พล.ร.ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ธรรมการ: เพื่อที่จะแก้ความเข้าใจ ในการที่สมาชิก คัดค้านร่าง
พระราชบัญญัตินี้ ที่จริงก็มีสมาชิกหลายท่านสนับสนุนไว้มากมาย เรา
การให้ครูทุกคนมีวิชาครู แต่หากว่าขณะนี้ยังทำไม่ได้ เพราะ
วงไร เพราะเราขยายการศึกษาใหญ่โตแล้วการฝึกหัดครูเราไม่ได้
ยให้ ไปได้ส่วนกัน แต่เราก็พยายามที่จะทำอยู่ ทว่าครูเวลานี้มี
มากกว่านักเรียนนั้นไม่เป็นความจริง เราพยายามทุกหนทางที่จะหาครู

ทมิฬที่ละดูน่าจริง ๆ เราได้หาไม่ได้ และข้าพเจ้าเชื่อว่าโรงเรียนราช
 วิทยาลัยเป็นอยู่ทุกวันนี้หาครูไม่ได้จริง ๆ นั้นเช่นประการ ที่เราจะต้อง
 ให้ มีการอบรมครูขึ้น และท่านจะสังเกตเห็นว่าในเวลานี้โรงเรียนฝึก
 ครู เราพยายามเร่งขึ้นเพื่อจะได้ มีครูมาก ๆ ทั้งนี้เป็นการที่จะช่วยใ
 ้โรงเรียนราษฎร คือหมายความว่ารัฐบาลคงจะได้มีส่วนหนึ่ง ส่วน
 หนึ่งก็จะได้ไปรับทางโรงเรียนราษฎรได้ ในการอบรมครูนั้นเท่าที่
 อยู่นี้เวลานี้เราก็พยายามที่สุด การอบรมครูเพื่อจะให้คุณภาพดีขึ้น
 เราต้องทำที่กรุงเทพฯ ก่อน เพราะถ้าตั้งครูขึ้นมออยู่ทุกกรุงเทพฯ ของ
 เราได้ได้เริ่มขึ้นมาแล้ว และให้ โรงเรียนราษฎร สัมทบด้วย และที่
 เจ้าเชื่อว่าในกาลต่อไปจะได้ขยายให้ มีวงกว้างขึ้นไปอีก

เรื่องการเล่นซันที่วังท่านสมาชิกเข้าโตมิก ในร่างพระ
 ราชบัญญัตินั้นก็มีว่า รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะออกระเบียบการด้วย ทั้งนี้
 มุ่งไปตั้งประมวลการศึกษาที่ได้ออกไปแล้ว เกี่ยวกับโรงเรียนราช
 วิทยาลัยการให้ โรงเรียนราษฎรเข้ามาอยู่ในข่ายแห่งพระราชบัญญัติที่
 วางไว้ ในเรื่องนี้ ท่านก็ควรจะได้วางใจได้

ปัญหาเรื่องมีชัยท่านว่าทำไป ที่จริงก็เป็นการทำไปเหมือน
 แต่ข้อมความหมายว่าการที่ขอมให้ หรือการที่เราเริ่มให้ มีโรงเรียน
 ราษฎร ขึ้นตามอำเภอหรือท้องถื่นที่ไม่สามารถจะหาครู ได้ผู้ที่สำเร็จมี
 ยม ๖ ได้ก็คงมีตามอำเภอเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่าเป็นก
 ษ์ช่วยการศึกษาของเราส่วนหนึ่ง เพราะว่าพวกมีชัยม ๓ นี้เราจะต้องก

สมเด็จพระบรมมหาราชวัง ข้าพเจ้าเชื่อว่าในขณะนั้นจะมีโรงเรียน ๒

โรงเรียนตอนปลายไม่แพร่หลาย เป็นต้นว่าตามอำเภอไม่มีโรงเรียน

คิดเป็นส่วนมาก ก็ควรจะผ่อนผันไปไต่ข้าง ถ้าหากว่าปรากฏว่า

โรงเรียนตอนปลายแพร่หลายและมีผู้ที่สำเร็จมัธยม ๒ มากพอสมควรแล้ว

ก็จะไม่อนุมัติ ก็หมายความว่าเราจะไม่อนุญาตให้ผู้ที่สำเร็จมัธยม

ชั้นครูใหญ่

ส่วนอายุของครูและบุคลากรและเจ้าของนั้น ที่จริงท่านสมาชิก

ไม่ได้อ่านพระราชบัญญัติเก่า พระราชบัญญัติใหม่ได้เพิ่มให้สูง

เท่า

เรื่องจำกัดจำนวนนักเรียนไม่ได้มุ่งหมายที่จะเข้มงวดมากนัก แต่

ในห้องหนึ่งมี ๔๐ คน ก็เป็นการที่พอควรแล้ว ก็อยากจะจำกัด เพราะ

มีความจำเป็นการศึกษาจะดีไม่ได้ส่วนมากทีเดียว แต่ว่าที่ใดสามารถ

ขยายห้องออกไปให้มาก ๆ นั้นก็เป็นการดีกว่าที่จะสอนอยู่ เพราะ

การเดินกำลัง และอีกอย่างหนึ่งสถานทีนั้นแคบเล็กมีจำนวนนัก

เรียนมากก็ไม่เหมาะสม อีกประการหนึ่งถ้าใหญ่เกินกว่ากำลังแล้ว

สภาพในตอนต้นที่กินน ไปในตอนปลายนั้นจะเสียมไป เว้นไว้แต่

โรงเรียนนั้นจะแยกเป็น ๒ โรงเรียน ส่วนมากในขณะนั้นบางโรงเรียน

ก็จำกัดอยู่แล้ว การจำกัดโรงเรียนตามอำเภอหรือตามจังหวัดที่จริง

ของท่านก็ต้องการให้ ไปถึงตำบลด้วย ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้องอะไร ที่จริงที่

โรงเรียนนี้โตกว้างไว้ก็ต่าง ๆ เท่านั้น และการที่จะจำกัดนั้นควรจะน้อยมาก

และระพยายามผ่อนผันให้มากที่สุด เพราะว่าการคิดภาษีผู้รับ
ความระเขยบการทามหลักศูทวนนเขนสังทกระทรวงชรวงการมุงและทอ
การเขนอยางยง เพราะวเขาเนการวษาการเขนอนมาก

นายชวช สู่ประกาศณันท์ (สระบุรี) : ขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอใ้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดที่
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอใ้ไปรคยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาฯ : เขนอน ที่ประชุมนี้ ทกลง รับหลักการ แห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา จะส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พล.ร.ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงชรวงการ : สามัญ

ประธานสภาฯ : ส่งคณะกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติ
ภายในกวัน

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอเสนอใ้ส่งกรร
มาธิการวิสามัญ

พล.ร.ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงชรวงการ : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ รัฐสภาไทย ชี้แจง : ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัย
ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยใหม่ ผู้ใดเห็นควรส่งเรื่องนี้ให้กรร-
มาธิการวิสามัญ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๗ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นควรส่งให้กรรมาธิการวิสามัญ ขอให้
ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๐ คน

ประธานสภาฯ : ทกลงกรรมาธิการวิสามัญ ๓ คน

พล.ร.ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การประถมศึกษา : สุกแล้วแต่สภาฯ

นายถวิล อุดล (ร้อยเอก) : ขอเสนอ ๗ คน

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ มีกรรมาธิการวิสามัญ ๗ คน

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ขอเสนอ นายแก้ว
มีสมาชิกรับรอง

นายทัน พรหมพิทักษ์ (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายถวิล
มีสมาชิกรับรอง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายทัน
มีสมาชิกรับรอง

นายอรุณ ทองมีชโชติ (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
ทองชัย

นายพันธ์ มุคศาสตร์ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายฟอง
มีสมาชิกรับรอง

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (พัทลุง) : ข้าพเจ้าขอเสนอ พระยา
ประมวญ ฯ

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : สำหรับข้าพเจ้าขอถอน และ
ขอเสนอ นายเตียง

มีสมาชิกรับรอง

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอถอน แล้ว
ขอเสนอ นายเตียง

มีสมาชิกรับรอง

นายเตียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอถอน เพราะ
ติดกรรมาธิการรายอื่นอยู่

นายวัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
จำลอง

มีสมาชิกรับรอง

เลขาธิการสภา ฯ : นายเตียง แทน นายถวิล แล้ว นายจำลอง
แทน นายฟอง

ประธานสภา ฯ : แปรญัตติกภายในวันนี้

พล. ร. ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.ม. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
รวมการ : ๓ วัน

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน
ไม่มีผู้ใดคัดค้านมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
ได้

ขอพักชั่วคราว

พักประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่ เวลา ๑๗.๓๗ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พุทธศักราช ๒๔๘๒ ของรัฐบาล
หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร
ที่มีหลักการว่า เพื่อแก้ไขเหตุขัดข้องในการปฏิบัติเกี่ยวกับประมวล
รัษฎากร ทั้งนี้เนื่องมาจากเหตุที่ว่า เมื่อได้ประกาศใช้ประมวลรั
ษฎากรแล้ว ก็ปรากฏว่ามีเหตุผลบางประการซึ่งขัดข้องในทางปฏิบัติ
สมควรที่จะได้แก้ไขประมวลรัษฎากรให้มีผลยิ่งขึ้น และเป็นที่
ทราบกันอยู่แล้วว่าประมวลรัษฎากรนั้นได้จัดทำมาเพื่อให้เสร็จตามที่
รัฐบาลได้ให้คำมั่นไว้ต่อสภาฯ ในทงรัฐบาลนั้นเมื่อได้ประกาศใช้

ประมวณรัฐญาณแล้ว ได้ศึกษิตถพิพิตความเห็นต่าง ๆ และได้สอบดู
 ความเห็นนั้น ไม่ใช่แต่เฉพาะในวงราชการเท่านั้น ยังได้สอบตามใ
 ลงการในบางแห่งซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ก็เช่นในเรื่องภา
 เกษนเขตนนเขตนน เมื่อได้สอบตามไปยังเนคยัตถกคยสภา ซึ่งมี
 ความมีอาชีพอิสระอยู่ ได้ถามทางผู้ตรวจบัญชี ได้ถามทางอนาค
 และพ่อค้าต่าง ๆ สรุปลงในทางปฏิบัตินั้น เราสมควรจะได้นักใจ
 มวณรัฐญาณกรทั้งรัฐบาลได้รวบรวม และได้ทำมาเป็นพระราชบัญญัติ
 นักใจเพิ่มเติมประมวณรัฐญาณที่เสนอก่อสภาฯ ในคราวนี้ รัฐบาล
 หวังว่าเมื่อสภาฯ ได้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแล้ว ในส่ว
 ราชการละเอียดยกนั้น เราอาจจะไปว่ากล่าวกันได้ ในชั้นกรรมาธิการ
 จึงขอเสนอให้สภาฯ ได้ไปรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินั้น

๑๗.๓๖ น.

นายทอง กันทาธรรม (แพร่): ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง
 รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติในการที่จะนักใจประมวณรัฐญาณ
 นี้มาสู่สภาฯ แต่ทางรัฐบาลก็ได้แถลงแล้วว่า การทำประมวณรัฐญาณ
 ของเรานั้นได้กระทำโดยเวลากระชั้นกัน และทางรัฐบาลก็ได้ศึกษิตถพิ
 พิตถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีความขัดข้องในทางปฏิบัติ แต่รูปของพระราช
 บัญญัติที่เสนอมานั้นขอให้สภาฯ พิจารณาให้ดีกว่าเหตุการณ์นั้นเพื่อนักใจ
 เหตุขัดข้องในการปฏิบัติเกี่ยวกับประมวณรัฐญาณในเมื่อเรากระทำโดย

กระทบกัน การปฏิบัติจึงเกิดผลจริงจัง และผลของคิภากรปฏิบัติ
 โดยกระทำนั้นนี้ ความเป็นธรรมแก่สังคมจะมีเสมอไป หรือยกพร้อม
 ประการโดยบ้างหรือไม่ ทางรัฐบาลสนใจหรือฟังความเห็นทั่วไป ก็
 หวังว่าคงจะมีใจกว้างขวางฟังความเห็นของทางสภาฯ นี้ต่อไปว่า ถ้า
 เราทำโดยกระทำนั้นมิใช่ไรที่ไม่เหมาะสมเป็นการไม่เป็นธรรมแก่สังคม
 อีกอย่าง โดยหลักการที่เสนอมานี้แล้ว พวกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จะไม่มีปากที่จะไปปฏิบัติว่า สิ่งนี้ไม่เป็นธรรมแก่สังคม สิ่งนี้ไม่
 เหมาะแก่สภาพ โดยเหตุที่ปฏิบัติไปในรูปนั้นแล้ว กรมวิชาการไป
 ที่นั้นจะบอกว่าเจ้าหน้าที่ไม่สะดวกในการปฏิบัติหลักการ และไม่เป็น
 ธรรมแก่สังคมก็ได้อ ซึ่งทำให้การไปปฏิบัติในชั้นกรมการนั้นเป็น
 การชักข้อ ขอให้ระลึกอีกว่าการแก้ไขประมวลรัษฎากรนั้นไม่ได้ เป็น
 ของง่าย สมาชิกเองจะทำไม่ได้ โดยลำพัง นอกจากรัฐบาลที่เสนอมานี้
 เพราะฉะนั้นขอให้ร่วมมือร่วมใจในการแก้ไขประมวลรัษฎากรนี้ให้
 ยั่งยืน ในที่สุดเมื่อท่านรัฐมนตรีแถลงและมีใจกว้างขวางพอแล้ว
 ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้รัฐบาลแก่หลักการเพื่อให้สมาชิกร่วมมือกันทำงาน
 เพื่อแก้ไขประมวลรัษฎากรนี้ว่า เพื่อแก้ไขประมวลรัษฎากรให้เป็น
 ธรรมแก่สังคมยิ่งขึ้น ถ้าหากว่าทางรัฐบาลไม่ชักข้อแก่หลักการตาม
 ที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้แล้ว ก็หวังว่าสภาฯ นี้คงจะรับหลักการของร่างนี้ไว้
 พิจารณาเป็นเอกฉันท์

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :

คือความที่รัฐบาลได้โดยผลรวมแล้วว่า ในกรณีที่เรารู้ทำประมวลรัษฎากรนั้น เราก็คงต้องคอยสัปดาห์หนึ่งเพื่อที่จะดูว่า และถึงอย่างไรก็ดี เมื่อโอกาสอันสมควรที่จะมีมานั้น เราอาจจะแก้ไขประมวลรัษฎากรตามหลักการอย่างกว้าง ๆ ตามที่ท่านสมาชิกได้กล่าว แต่ที่แน่นอนประมวลรัษฎากรที่เราได้เพิ่งออกไปประมาณ ๔-๕ เดือนเศษเท่านั้นเอง สิ่งที่เราควรจะแก้ไขในที่นี้ เราควรจะแก้ไขโดยในวงจำกัดไปก่อน ทั้งนี้ไม่ใช่จะชักขวางในการที่กาลสมัยจะเปลี่ยนแปลงไป เมื่อสมควรจะแก้ไขแล้วทางรัฐบาลก็จะไม่ชักข้อข้องประท้วงใด ก็จะเห็นได้แล้วว่า การที่ได้เสนอประมวลรัษฎากรที่นานนั้น ก็ไม่เจตนาอะไรอื่นนอกจากจะทำให้เป็นธรรมเนียมแก่สังคมเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าจะแก้ไขในวงให้กว้างขวางไปก็เท่ากับทำประมวลรัษฎากรใหม่ทั้งหมด และในส่วนที่เราจะปฏิบัติตามประมวลรัษฎากรที่ได้ออกไปแล้วนั้น ผลที่จะหวังได้มันก็ไม่อาจที่จะสมกัน แต่ถ้าหากว่าเราจำกัดหลักการเพียงเท่าที่ว่า "เพื่อแก้ไขเหตุชักข้องในการปฏิบัติเกี่ยวกับประมวลรัษฎากร" ในชั้นนี้เพียงเท่านั้นแล้ว ก็เชื่อว่าเป็นการบรรเทาเหตุชักข้องไปได้พอสมควร จึงเห็นว่าหลักการตามที่ท่านสมาชิกได้ขอรับจะให้แก้ไขในที่นี้นั้น รัฐบาลยังทำไม่ได้เช่นนั้น แต่ในโอกาสต่อไปนั้นอาจจะทำได้เมื่อเห็นว่ากาลสมัยมาถึงเช่นนั้นแล้ว

๑๗.๔๓ น.

พระยาสุรธรรมราช (สงขลา) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงความที่

สมเด็จพระที่นั่งมณเฑียรราชพร้อมด้วย ข้าราชการผู้ใหญ่ ไท่ทงกัณฐะและรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการคลังว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะแก้ไขประมวลรัษฎ
 ภากรที่ค่อนข้างหนักเบา ให้แก่ผู้เสียภาษีอากรหรือผู้ประกอบการค้าหรือ
 ไม่ รัฐบาลได้พิจารณาแล้วว่ากำลังทำอยู่ และได้ปรึกษามาชิกผู้แทน
 ราษฎรบางคนแล้ว และจะนำมาเสนอในสภาฯ นี้ ครั้นข้าพเจ้าตรวจ
 ดูพระราชบัญญัติที่เสนอมาในวันนี้ ไม่ใช่เป็นการแก้สิ่งหนักเป็น
 เบาแก่ผู้เสียภาษีอากร เป็นการแก้เพื่อสะดวกแก่การเสียภาษี และ
 บางประการยิ่งหนักไปกว่าแต่ก่อน เพราะฉะนั้นก่อนที่สภาฯ นี้จะรับ
 ทัดถัการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ อยากรจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่า
 การกระทรวงการคลังว่า ท่านมีใจคอกว้างขวางอย่างที่ท่านมีความ
 ปรารถนา ที่ท่านขอให้เวารับประมวลรัษฎากรนั้น ที่จะให้เราแปรญัตติใน
 ชั้นกรรมาธิการในการที่จะลดภาษีอากรบางอย่าง เช่นว่าอากรแสตมป์
 เป็นต้น ซึ่งมีหนักอยู่ จะขอแปรญัตติเพิ่มไปในพระราชบัญญัตินี้ให้ลด
 ลงได้หรือไม่ หรือมีบางประการเช่นว่าการแปรญัตติเกี่ยวกับอากร
 มหรสพสำหรับคนงานในทวีเมืองจะลดให้ ใดหรือไม่ และอีกประการ
 หนึ่งหรือสมาชิกใด ๆ ก็ทั้งที่ท่านสมาชิกผู้มเิดยวทได้กล่าวเมื่อกี้ จะ
 ขอแปรญัตติสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งจะขอให้เป็นธรรมแก่สังคมนี้ท่านจะยอม
 ให้เราแปรหรือไม่ ถ้าท่านไม่ยอม เราไม่ควรจะรับทัดถัการแห่งร่าง
 พระราชบัญญัติ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:

ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาแล้วว่าในตอนนั้น สิ่งที่เราจะทำมาได้ โดยให้ทัน
 ในสมัยประชุมก็มีอยู่บ้าง เท่าที่เกี่ยวแก่ในทางปฏิบัติ ข้าพเจ้าไม่ได้
 ยึดประตูเหล็กที่เคี้ยวว่า ในการภายในนั้น เราจะไม่หาหนทางแก้ไข
 และถ้อยมทราขอยู่แล้วว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใครของเมื่อครั้ง
 ก่อนที่จะได้เสนอประมวลรัษฎากรนั้น บอกว่าให้ทำให้สำเร็จไปโดยเร็ว
 และขอรับรองกับภาคพื้นที่จะทันในสมัยนี้ หรือไม่ อะไรต่างๆ ก็ได้
 พยายามทำมาให้สัมฤทธิ์ที่ใครของมาแล้ว จนกระทั่งปรากฏว่าผลในทาง
 ปฏิบัติบางประการนั้นสมควรที่จะแก้ไขให้ดีขึ้น ข้าพเจ้าจะรับไว้
 เพียงว่า คำว่าเทศขัคซึ่งในทางปฏิบัตินี้จะถือว่าเป็นความหมายอย่าง
 กว้าง แต่ถ้าเราจะไม่จำกัดเสียเลยแล้ว ก็แปลว่าประมวลรัษฎากรที่
 ใ้้ออกมาแล้วเป็นอันต้องแก้ไขกันหมดทุกลักษณะ เพราะฉะนั้นถ้า
 ท่านสมาชิกจะพอใจแต่ที่ว่าการแก้ไขนี้จะจำกัดอยู่ในการปฏิบัติเท่านั้น
 ไม่ใช่เป็นวงกว้างออกไปแล้ว ก็รับไว้แปรญัตติได้ คือหมายความว่า
 ว่าบางอย่างเกี่ยวแก่อากรในกรณีเช่นนั้นไม่สามารถจะปฏิบัติได้ นี้เกี่ยว
 แก่ทางปฏิบัติเราไม่ควรจะเก็บ ถ้าเช่นนั้นก็เข้าใจความหมายอย่างกว้าง
 ข้าพเจ้าพอจะรับไว้ แต่ถ้าหากว่าจะแก้กันไปเสียทั้งหมดแล้ว ถ้าเช่น
 นั้นก็รับไม่ได้

๑๗.๔๗ น.

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม) : พระราชบัญญัติ

๑. **กรมพลเรือน** ข้าพเจ้าได้พิจารณาและสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับ
 ๒. **มาตรการว่าโทษ** ข้าพเจ้าได้พิจารณาและสังเกตแล้วเห็นว่ามิชอบ
 ๓. **เรื่องเป็นอันมากที่เกี่ยว** เป็นการสมควรที่จะปรับปรุงแก้ไขเสียให้
 ๔. **เรียบร้อย** ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ท่านให้
 ๕. **กล่าวในการที่จะบัญญัติกว้าง ๆ** โดยกล่าวว่า เพื่อแก้ไขเทศ
 ๖. **ในการปฏิบัติ** อย่างนั้นข้าพเจ้าก็มีความสงสัยอยู่นั่นเอง เพราะ
 ๗. **ที่ข้องเกี่ยวกับการปฏิบัติ** นั้น นอกจากที่ท่านเขียนมาในทศยังม
 ๘. **เป็นอันมาก** เพราะไม่เฉพาะมาตรการที่ท่านเสนอมาเท่านั้น แต่ถ
 ๙. **ให้โอกาสแก่สมาชิกได้ปฏิบัติ** นอกจากด้วยกฎหมายที่ท่าน
 ๑๐. **เขียนมา** ข้าพเจ้าก็เห็นว่าน่าจะมีหลักการไว้ซึ่งหนึ่ง ส่วนข้ออื่น ๆ
 ๑๑. **ท่านจะให้แก้ไข** ท่านอาจจะให้เสนอมาในไม่ช้า ส่วนที่ท่านได้
 ๑๒. **เขียนไว้** ในการที่จะให้สมาชิกปฏิบัติ นอกจากมาตรการเขียนมา
 ๑๓. **ข้าพเจ้าเห็นว่าควรไว้** เพราะว่าข้อบกพร่องนอกจากนี้ยังมีอีก

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 ๑. **การที่ข้าพเจ้าได้เขียนหลักการเช่นนั้น** ด้วยตั้งใจที่จะแก้โอกาส
 ๒. **ที่ตน** ข้าพเจ้าจึงได้เขียนว่า เพื่อแก้ไขเทศซึ่งในการปฏิบัติ
 ๓. **เกี่ยวกับประมวลกฎหมาย** ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนหลักการที่จะมีท่าน
 ๔. **คิดว่าข้าพเจ้าจะเขียนหลักการที่จะมีท่านแล้ว** ข้าพเจ้าจะต้องระบ
 ๕. **ด เพื่อแก้ไขมาคราวนั้น ๆ** นี้ข้าพเจ้าทำมาเพื่อจะให้แพร่หลายด้วย
 ๖. **ในทั้งสองฝ่าย** แต่ข้อข้องอย่างเดียวกันว่าในการที่ท่าน จะ ปฏิบัติ

ขอขมาโทษ เป็นไปทุกเรื่อง ขอให้จงรักภักดีในเหตุซึ่งดีอันประเสริฐ
พระนิเวศนเทศซึ่งในถิ่นมีความหมายอย่างกว้าง

๑๗.๕๐ น.

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : เหตุที่ท่านสมาชิกทั้ง
ชกของอยู่ในขณะนี้คือในเรื่องหลักการ คือว่าตามหลักการทาง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้เสนอขึ้นมาว่า เพื่อแก้ไข
ชกซึ่งในการปฏิบัติเกี่ยวกับประมวลรัษฎากร และที่ท่านรัฐมนตรี
แถลงว่าหลักการอันแคบๆ นี้ ไม่ได้เป็นการผูกมัดตัวท่านสมาชิก
การแปรรูปที่ดินนั้นเต็มที่จะฟังไม่ได้ เป็นแต่เพียงสมาชิกได้ขอร้องเพื่อ
ให้ทางรัฐบาลได้ขยายหลักการให้กว้างๆ ยิ่งขึ้น เพื่อเปิดโอกาส
สมาชิกได้แปรรูปที่ดินเต็มๆ เท่านั้น ไม่น่าจะมีการชกของประการใด
ตามหลักการที่เขียนไว้ นี้คือการแคบเกินไป ถ้าหากว่าจะเขียน
หลักการไว้กว้างๆ ว่า เพื่อปรับปรุงประมวลรัษฎากรให้เหมาะสมและ
เป็นธรรมแก่สังคมยิ่งขึ้น หลักการเช่นนี้สมาชิกก็มีโอกาสแปรรูป
เป็นอันดี ถ้าหากว่าทางรัฐบาลยอมในการที่จะขยายหลักการให้กว้าง
ขึ้น เช่นนั้นก็หวังว่าสมานนี้คงจะได้รับหลักการ ความจริงทางรัฐบาล
ไม่น่าจะชกของอะไรเลย ควรจะมองถึงในแง่ที่ว่า ท่านสมาชิกผู้มี
เกียรติทั้งหลายจะได้เข้าร่วมมือกับรัฐบาลในการ ปรับปรุงประมวลรั
ษฎากร เพื่อให้เป็นการเหมาะสมและเป็นธรรมแก่สังคมยิ่งขึ้นอีก

๐๓.๔๒ ๒.

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้ามีความ
เห็นและสนับสนุนหลักการด้วยความบริสุทธิ์ใจโดยแท้จริง คือประ-
มวลรัฐสภาของเราเท่าที่ได้ออกไปและผ่านไป ยังเวลาไม่กี่ อยู่น้อย
รัฐบาลเองก็ยังไม่สามารถระดมสติในจำนวนเงินรายได้แน่นอน อันเป็น
ข้อสำคัญ และทั้งเวลานรัฐบาลได้ประมาณเงินรายได้ต่าง ๆ ที่จะเก็บ
ได้ตามประมวลรัษฎากรมาตามงบประมาณ ก็เมื่อเราได้อนุมัติให้มี
ประมวลรัษฎากรโดยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีไป ซึ่งยังไม่ทราบผลอัน
แท้จริงเช่นนี้แล้ว เราจะมาแก้ไขหลักการเดิม ซึ่งทั้งนี้ รัฐบาลหาได้
เสนอหลักการในเรื่องภาษีโดยตรงมาไม่ เป็นหลักการปรับปรุงในเรื่อง
วิธีการเท่านั้น ถ้าหากว่าเราจะปรับปรุงวิธี หรือขอให้แก้หลักการใหม่
ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะผูกพันไปถึงงบประมาณ และจะทำให้รายได้ที่เรา
ประมาณไว้ ในงบประมาณไว้ ในงบประมาณนั้นเคลื่อนไปจากความจริง
ก็เห็นได้ ถ้าหากว่าท่านจะดูในงบประมาณแล้วจะเห็นว่ารายได้สูงกว่า
รายจ่ายนั้นเพียง ๑๓๒ บาทเท่านั้น ถ้าหากว่าไม่มีการแก้ไขกว้าง ๆ
ท่านจะรับของไปหรือไม่คงสภาพที่เราตั้งไว้ ถ้าเมื่อไม่คงที่คงไว้เช่น
นั้นแล้ว ความเสียหายจะเกิดขึ้นเพียงใด รัฐบาลก็จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ
ชอบ แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีความเห็นเหมือนกันว่า ภาษีทั้งหลายที่เป็น
ภาระหนักอยู่กับประชาชนนั้นควรจะต้องได้ปรับปรุง กัน ตาม กาดสมัย

เรือย ๆ ไม่เหมือนกัน แต่ถ้าหากว่าเราไปลบล้าง กษัตริย์อนุญาโต
 รัฐบาลออกกฎหมายไปซึ่งยังไม่ทันได้ครบช่วยยั้งแล้ว เราจะมาขอแก้ไข
 ทศกัณฐ์ใหม่เช่นนั้น กฎหมายที่ออกไปก็ยังไม่รู้ว่าผลผูกพันเพียงไร
 และใครเพียงไร ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นควมในการที่จะแปรญัตติกฎหมาย และ
 อีกประการหนึ่งประมวลกฎหมายที่เสนอมแก้ไขมานี้ก็เสนอมแก้ไขในหลัก
 การและวิธีปฏิบัติเพื่อปฏิบัติทำให้เหมาะสมในเรื่องภาษีก่อนนั้น หาก
 ปรับปรุงในเรื่องอัตราภาษีไม่ ถ้าเราจะแปรญัตติไปเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็คิดว่าแปรญัตติออกจากหลักการ ของการแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งหาสม
 ควรไม่ จึงไม่น่าจะมีปัญหาที่จะล่วงเอาความเก่าขึ้นมาผูกพันใหม่ในทันที
 น่าจะผูกพันในทางปฏิบัติเท่านั้น ถ้าหากว่าไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติ
 เช่นไร ท่านรัฐมนตรีก็เคยยอมให้แก้ไขแล้วในการแปรญัตติ คือการ
 เสนอแก้ไขในทางระเบียบ แล้วการจะแปรญัตติที่กฎหมายตามจำนวนที่
 บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นคนละเรื่อง ตรง
 กันข้ามที่เกี่ยว และโดยปกติข้าพเจ้าก็คิดตามความเห็นข้าพเจ้าเองจะทำ
 ไม่ได้ เพราะฉะนั้นสภานี้จึงไม่น่าที่จะโต้เถียงอะไรกันมาก และ
 อีกอย่างหนึ่งขอให้ท่านสมาชิกที่เคารพได้ โปรดรอฟังผลของประมวล
 กฎหมายให้ครบช่วยยั้งก่อนนั้นจึงค่อยแก้ไขกัน นั้นข้าพเจ้าคิดว่า
 เราจะไปขอแก้ไขจริงก็ว่าดี ซึ่งเราอาจจะทราบว่าภาษีกฎหมายที่แก้ไขเป็น
 ภาระหนักแก่ราษฎรของเรา และการที่จะแก้ไขก็กระทบถึงงบประมาณ

นักทวิษ และข้าพเจ้าหวังใจว่าคงจะไม่ผิดตรงเถียงอะไรในกรณี
นี้หลักการ

ด.๕๖ น.

นายเฉลา เตตานนท์ (ครุฑ) ตามที่มีสมาชิกผู้หนึ่งสนับ
ในทางรัฐบาลว่าสภานี้ น่าจะได้รับหลักการแห่งร่างประมวลกฎหมาย
เพราะเหตุว่านอกจากประมวลกฎหมายนี้ ถ้าหากว่าเราจะไม่ยอม
ในทางรัฐบาลนี้ ไซ้เหตุขัดข้อง เราจะให้สมาชิกแปรญัตติในเรื่องที่
เห็นดีไซ้ประมวลกฎหมายเป็นธรรมเนียมสังคมยิ่งขึ้นแล้ว จะทำให้ข
ประมาณไม่คล้อยภาพนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าสภานี้ไม่น่าจะระลึกลงชอน
เพราะเหตุว่าอันเป็นเรื่องขประมวล ไม่ใช่ไซ้ประมวลกฎหมาย เป็นคน
เรื่องกัน และอีกประการหนึ่งในการที่สมาชิกมีอำนาจที่จะแปรญัตติ
ขอให้ท่านทั้งหลายพิจารณาว่าไม่จำเป็นที่จะแปรญัตติในทาง
อย่างเดี๋ยวนั้น อาจแปรญัตติในทางเพิ่มเติมได้ เมื่อแปรญัตติในทาง
แล้ว ก็อาจมาพิจารณาในทางเพิ่มเติมให้การเงินคล้อยภาพกันก็ได้
ก็พเจ้าเห็นว่าเช่นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยสมาชิกผู้แทนแล้วว่า
ในทางรัฐบาลเสนอมาเป็นหลักการที่แคบ เพราะเหตุว่าตามที่เราได้
ออกประมวลกฎหมายมานั้น ทางที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้ รู้สึกว่ายัง
ไม่เป็นธรรมเนียมสังคมเพียงพอ เช่นในเรื่องอากรแสตมป์ ในการเรือไร
ในทางการกุศล หรือในทางการพระศาสนาเป็นต้น จะต้องยกอากร

นอกจากนี้ในเรื่องเงินข่างทองที่ตกตามทางรถไฟ ซึ่งผู้ที่ทำ
 นารถอยู่ตามทางรถไฟนั้นไม่ต้องเสียเงินข่างทองที่ ขอนนก็ยังไม่
 เป็นกรรมแก่สังคัม เพราะเหตุว่าผู้ที่ทำนารถนั้นออกทางที่ตกต่อกับถนน
 ของทางรถไฟนั้นต้องเสียเงินข่างทองที่ เช่นนั้นก็เรียกว่าไม่เป็นกรรม
 แก่สังคัม ถ้าหากว่าเราไม่แก้ไขหลักการ ท่านสมาชิกก็ทรมานเหตุผล
 ในการจะไปแปรปฏิบัติในชั้นกรรมวิธีการใดไม่ เหมือนเช่นข้าพเจ้า
 เห็นว่าถ้าหากว่ารัฐบาลมีใจกว้างขวางในการที่จะให้สภากรับหลักการ
 แล้ว ก็ควรจะให้สมาชิกมีโอกาสแปรปฏิบัติพิจารณาในชั้นกรรม
 วิธีการใด

๑๗.๕๘ น.

นายถวิล อุดล (ร้อยเอก) : ตามความเข้าใจของข้าพเจ้านั้น
 ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งมีคนที่เราได้ทราบมา ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นเรื่อง
 ที่เราร้องขอให้ท่านแก้หลักการ มีคนที่ท่านได้ ชนแจงแล้วว่าหลักการ
 ซึ่งเราร้องขอให้ท่านแก้กัน ท่านจะแก้ ไต่เล็กน้อยเพียงใด ท่านก็รับ
 ว่าท่านจะพิจารณาในหลักการนั้นอย่างกว้างๆ เมื่อท่านไม่แก้หลักการ
 ตามความปรารถนาซึ่งเราร้องขอเช่นนั้นแล้ว ปัญหาต่อไปก็มีว่าเราจะ
 รับหลักการที่ท่านเสนอมาหรือไม่ ถ้าเราจะพิจารณาว่าเราจะรับหลัก
 การในร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ เราก็จะต้องพิจารณาว่าประมวล

๑. ฎีกาซึ่งเราออกมานี้ใคร มีข้อสงสัยหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าที่นี้
 ๒. ฎีกาทุกอันมานี้ไม่มีท่านผู้ใดสงสัยว่าประมวลฎีกาของเราออกมา
 ๓. ฎีกาไม่มีข้อขัดข้องในทางปฏิบัติ ถ้าเราเรียกมันว่ามีข้อขัดข้องในทาง
 ๔. ฎีกาแล้ว เราจะไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็
 ๕. ฎีกาแปลกใจมากเมื่อเราเรียกมันว่าประมวลฎีกาซึ่งเราออกมานั้นมีข้อขัด
 ๖. ฎีกาข้องในทางปฏิบัติแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอะไรที่เราจะไม่รับหลักการ เพราะ
 ๗. ฎีกาฉันจึงขอเสนอให้ลงมติ

หลวงประสิทธิ์ธรรม ว.ศ. ดิศ รัตนพันธ์ รัยรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น

๑. ฎีกาว่ารับหลักการ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าที่ประชุมตกลงรับหลักการ ส่ง
 ๑. ฎีกากรรมการสามัญหรือวิสามัญ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 ๑. ฎีกาขอเสนอให้ตั้งกรรมการวิสามัญ

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้ตั้งกรรมการวิสามัญ
 ๑. ฎีกาไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีมติ
 ๑. ฎีกาจำนวนกคน

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

๗ คน

ประธานสภาฯ: รัฐบาลขอเสนอให้มีจำนวน ๗ คน

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (พิทลุง): โดยเหตุที่พระราชบัญญัติ
 ระเบียบเป็นพระราชบัญญัติสำคัญ ซึ่งเราจะต้องแก้ไขกัน แต่เราได้
 ทำกันมาไม่ทันเวลาไม่ทันตนเอง และในครั้งก่อนข้าพเจ้าจำได้ว่ามี
 กรมการเมือง ๓๖ คน เราลดไปเพียง ๗ คนนั้นน้อยเกินไป ข้าพเจ้า
 ขอเสนอให้เป็น ๑๕ คน

มีสมาชิกรับรอง

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม): ขอเสนอ ๑๑ คน

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: เกยวณมี ๗ คน ๑๕ คน และ ๑๑ คน ๑๑
 คนเป็นหลัก ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย.....

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
 ข้าพเจ้าขอถอน ๗ เขาเป็นสัก ๔ คนเลิก คือ ๑๑ คนก็อย่างไรอยู่
 อย่างที่เคยทำกันมากเคยมีถึง ๓๖ คน แต่ที่ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ทำกันเป็น
 เรื่องใหม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถอน ๗ ขอเสนอเป็น ๔ คน

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (พิทลุง): ถ้าท่านรัฐมนตรีถอน ๗
 คน เขา ๔ คน ข้าพเจ้าขอถอน ๑๕ คน

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม): ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ พิจารณาข้อเสนอสืบค้น เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นแย้งอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ๙ คน ขอให้เสนอข้อ

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเสนอกรรมาธิการเป็น ๓ ระยะ คือ ๑. นายเฉลา เคาถานนท์.....

ประธานสภาฯ : เอาแต่คนเกี่ยวข้องท่าน เสนอคนเกี่ยวข้อง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าอยากจะใช้สิทธิให้เป็น ๓ ระยะเหมือนกัน เพราะเห็นว่าผู้ที่คัดค้านควรจะเป็นกรรมาธิการร่วมพิจารณาในเรื่องนี้ด้วย

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ให้คนอื่นเขาเสนออย่างที่ท่าน ท่านอยากเสนอใครก็เสนอมาคนเกี่ยวข้องก่อน

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเฉลา เคาถานนท์

มีสมาชิกรับรอง

น.อ. หลวงกาจสงคราม รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขอเสนอหลวงประกิจบุญธรรม

นายอรุณ ทองบั้งโชติ (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายทอง กั้นทาธรรม

มีสมาชิกรับรอง

หลวงประดิษฐมนัสธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ข้าพเจ้าขอเสนอหม่อมเจ้าวิมลวาทิต

นายทอง กันทาธรรม (แพร์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายว-
รรณบัญชา

มีสมาชิกรับรอง

นายวการบัญชา (เชียงราย) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

พ.ต. หลวงเขว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ข้าพเจ้าขอเสนอ หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

นายทองกี จันทร์กุล

มีสมาชิกรับรอง

นายรัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

นายเลียง ไชยกาล

มีสมาชิกรับรอง

นายทองม้วน อัคราทร (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

นายพันธุ มุสิกศาสตร์

มีสมาชิกรับรอง

นายแวงเถาะ เบ็ญอาบซ์ (ยะลา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย

บรรจง ศรีบุญ

มีสมาชิกรับรอง

นายสีหพันธ์ วัฒนสัย (เกษมไชย) : ข้าพเจ้าขอเสนอพระยา
ธรรมราช

มีสมาชิกรับรอง

นายพูนเทศ กาญจนเสริม (ศรีสระเกษ) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์

มีสมาชิกรับรอง

นายผล แสนสระคี (ซอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอเสนอนาย
ถวัล อภิล

มีสมาชิกรับรอง

นายทอง กันทาธรรม (แพ้ว) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายบุญศรี
อุบลรัตน์

มีสมาชิกรับรอง

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอ
เสนอนายซิม วีระไวทยะ

มีสมาชิกรับรอง

นายซิม วีระไวทยะ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายเฉลา เตาทานนท์ (ทราว) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายจำลอง

ทาวเรือง

มีสมาชิกรับรอง

นายจำเริญ ^๕ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายผล แสนสระค
มีสมาชิกรับรอง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิริตร) : ข้าพเจ้าขอเสนอหลวง
ชวรกลางสนาม
มีสมาชิกรับรอง

พ.ต. หลวงชวรกลางสนาม (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ร.อ. กุหลาบ กาญจนสกุล ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) :
ข้าพเจ้าขอเสนอ ^๕คอกเตอร์ เกอน มุนนาค
มีสมาชิกรับรอง

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอ
พระชวรเนติยทอ
มีสมาชิกรับรอง

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุมพร) : ขอเสนอให้ ยักการเสนอ
มีสมาชิกรับรอง

พ.ต. หลวงเขวศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย : คือเนื่องจากการเสนอมาก ๆ เช่นนี้ รัฐบาลอยากจะขอ
รับรองของว่า ให้ตั้งเว้นการลงคะแนนเสีย ๓ คน คือหมายความว่าให้
ถือว่า รัฐบาลเสนอแล้ว รัฐบาลขอเสนอ ๓ คนเท่านั้นให้ไว้ด้วยกันเพียง

๖ คน ๗ คน กับ ท้องพระที่นั่งขุนนุธรรม หม่อมเจ้าอมวาทิตย์ และ
ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช

ประธานสภาฯ : ผู้ใดมีความเห็นอย่างไร ทางรัฐบาลขอ
เสนอเพียง ๓ คน ขอให้เลือกเอาใหม่อีก ๖ คน ขอเสนอว่า ท้องพระ
ที่นั่งขุนนุธรรม หม่อมเจ้าอมวาทิตย์ และ ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช
ให้อยู่ในวงอยู่ แล้วท่านเลือกอีก ๖ คน ท่านว่าอย่างไร

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ควรเป็นไปอย่างที่รัฐ
บาลเสนอ

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ
คิดว่าที่ประชุมอนุมัติ ให้ท่านเสนอมาอีก ๖ คน นอกจาก ๓ คนนี้

นายแฉะ เบ็ญจอำพันธ์ (ยะลา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
บรรจง ศรีบุญ

มีสมาชิกรับรอง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย เฉลิม
เทอดานนท์

มีสมาชิกรับรอง

นายพัฒนเทศ กาญจนเสริม (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าสงสัยว่า
เสนอใหม่ ที่เสนอมาแล้วเป็นพ้อยไปอย่างนั้นหรือ

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ที่เสนอนั้นเลือก ๖ คน เกี่ยวจะให้
เดชาธิการอ่านว่ามีใครบ้าง

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (พิทักษ์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย กิ่ง
พรหมพิทักษ์

ประธานสภาฯ : เลขานุการฯ อ่านมติ พอแล้ว มาถนัด

เลขานุการสภาฯ : ผู้ที่ถูกเสนอคือ ๑. นายเฉลว เชาตานนท์

๒. นายทอง กัญญาธรรม ๓. นายทองกี จันทร์ภูต ๔. นาย
เตียง ไชยภาส ๕. นายบรรจง ศรีเจริญ ๖. พระยาศรีธรรมราช

นายบรรจง ศรีเจริญ (สมาชิกประเภทที่ ๓) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

เลขานุการสภาฯ : นายทองอินทร์ ภูวิพัฒน์ นายถวิล อุกต

นายบุญศรี วิไลรัตน์ นายจำลอง ทาวเรือง นายผล แสนสระ

นายเกษม ขุนนาค พระขจรเนติยุทธ นายกัน พรหมพิทักษ์

ประธานสภาฯ : จะเสนอแปรญัตติภายในกี่วัน

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :

๕ วัน

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๕ วัน

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

เลขานุการสภาฯ : ได้เชิญผู้ มีรายนามต่อไปนี้เป็นกรรมการ

นัยกระแนง คือ ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ นายบรรจง ศรีเจริญ นาย

แก้ว สิงหะเศนทร์ พ.ต. หลวงจรรณกลางสนาม นายกวศ

ทัมแพร ร.ต. ถัด รัตนพันธ์

เมื่อกรรมการนัยกระแนงเสร็จแล้ว เสนอต่อประธานสภาฯ :

ประธานสภาฯ : รายนามกรรมการวิสามัญที่สมาชิกเลือก

๑. นายทองอินทร์ ภู่วิพัฒน์ ๒. นายทอง
กัณฑ์ธรรม ๓. นายถวิล อุดล ๔. ท. เกื้อน บุนนาค
๕. นายเตียง ไชยกาล ๖. นายเมธา เทเวศานนท์

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการ
ประมงในเขตการประมงไทย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งกรมวิชาการ
พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการ
การสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ: พระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประมงใน
เขตการประมงไทย พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ

๑๙.๒๐ น.

นายบุญศรี วิลยรัตน์ (เชียงใหม่): มาตรา ๕ ทวิเนื่องจาก
คณะกรรมการได้ยกร่างมาใหม่ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังมีข้อความที่ยังไม่
รัดกุมและพูดซ้ำ ๆ อยู่ จึงอยากจะขอเสนอให้ตัดข้อความออกเสียบ้าง
ในวาระที่ ๓ ว่า แจ้งให้เจ้าพนักงานทราบ ข้าพเจ้าอยากจะ
ขอเสนอให้ตัดคำว่า แจ้งให้ทราบ ออกเสีย เพราะเหตุว่าในมาตรา
๕ ทวิมีบุคคลที่จะเรียกใบอนุญาตกัน เมื่อให้ส่งใบอนุญาตกันแล้ว
ก็ไม่เป็นปัญหาที่จะต้องทราบอยู่ในตัว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ตัดคำว่า แจ้งให้ทราบ ออกเสีย และขอตัดข้อความซ้ำ ๆ ออกเสีย
คงอ่านได้ความตั้งแต่บรรทัดที่ ๓ ทั้งนี้ มาตรา ๕ ทวิ ถ้าบุคคลหรือ

ที่วังหุ้นส่วน หรือบริษัทใดได้รับใบอนุญาตแล้วแต่การประมงไว้แล้ว
ภายหลังตกเป็นผู้ไม่มีสิทธิไต่ รวบใบอนุญาตสำหรับทำการประมงตาม
ความในมาตรา ๕ ให้บุคคลหรือผู้จัดการห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทนั้น
แล้วแต่กรณี ส่งคืนใบอนุญาตให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตภายใน
๑๕ วัน นับแต่วันที่ถูกคดีหรือห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทนั้นตกเป็นผู้ไม่
มีสิทธิคงกล่าวแล้ว นอกจากนั้นชดชงเสีย การที่ขอให้ตัดความ
ให้สิ้นเชิง เพราะว่า เมื่อส่งคืนใบอนุญาตแล้วต้องทราวยู่ก็ ไม่ควร
จะใช้ชื่อความ ๒ พรรค

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
ให้ เป็นไปตามร่างกรรมวิธีการ ขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๖ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันคงไว้ตามร่างกรรมวิธีการร่างมา ขอให้
เลขาธิการอ่านต่อ

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓
มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ ทวิ

ประธานสภาฯ: ทบทวนครั้งที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาในวาระที่
๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควร จะออกใช้ เป็นกฎหมายได้
ขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: ที่ประชุมตกลงให้ออกพระราชบัญญัติแก้ไข

กฎหมาย หมดเวลา เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๒๕ นาฬิกา

กมล เจตสมมา

เกษ แก้วปลั่ง

โยง ศิริพันธ์

องม้วน

ปัทพงศ์ประพัทธ์

เชษฐ สวรรณทัต

สุสรกรณ์

ศ. เนตร พูนวิวัฒน์

ยะเหิรหา

อน พงษ์โสภณ

ตรวจแล้ว

ประเสริฐ บัณฑิตคุณ

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ศิริ อินทร

ถิน จุฑารพ

สุรินทร์ ลิขิตการ

เล็ก จารุณี

วิศิษฐ์ ลูกอิน

ผู้ตรวจงานการประชุม

พ.อ. ประจวบจันทร์

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร

กหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร